

MARK LAWRENCE

OSHEIMSKÉ KOLO

Válka Červené královny

Osheimské kolo

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.e-reading.cz

www.palmknihy.cz

Mark Lawrence

Osheimské kolo – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

OSHEIMSKÉ KOLO

**VÁLKA ČERVENÉ KRÁLOVNY
KNIHA TŘETÍ**

MARK LAWRENCE

TALPRESS

Copyright © 2016 by Mark Lawrence

Translation © 2018 by Martina Šímová

Map © Andrew Ashton

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu nakladatele.

HISBN 978-80-7197-673-7

ISBN e-knihy 978-80-719-7697-4

P O D Ě K O V Á N Í

Mnohokrát děkuji všem dobrým lidem ve Voyageru, kteří umožnili vydání této knihy. Díky nim ji teď vy, příznivci Jalana a Snorriho, držíte v rukou.

Zvláštní poděkování patří Jane Johnsonové za její neustálou, všudypřítomnou podporu i za nedocenitelné úpravy textu.

Velké pomoci se mi dostalo i od Agnes Meszarosové, které jsem zavázán za její laskavost zahrnující beta čtení, korektury, víno a čokoládu.

Konečně znovu tleskám svému agentovi Ianu Drurymu i celému týmu v Sheil Land za prvotřídně odvedenou práci.

POZNÁMKA AUTORA

Pro ty z vás, kteří jste na román čekali rok, přikládám několik souhrnných poznámek podstatných pro třetí knihu. Jednak vám osvěžím paměť a zároveň se vyhneme tomu, aby si postavy musely říkat věci, které už dávno vědí.

Zde uvádím pouze fakta důležitá pro nadcházející vyprávění.

1. Jalan Kendeth, vnuk Červené královny, není ctižádostivým mužem. Touží se vrátit v bezpečnou náruč hlavního města své babičky a užívat si pohodlného života u dvora. Také by moc rád velel svým starším bratrům Martovi a Darinovi.
2. Život se však poslední dobou poněkud zkomplikoval. Jalan stále touží po své bývalé milence Lise DeVeerové, která si mezitím vzala jeho nejlepšího přítele. Jal navíc dluží obrovskou částku vražednému vůdci zločinecké bandy Maeru Allovi a velké florentské banky ho stíhají pro podvod. Navíc přísahal pomstu Edrisu Deanovi, muži, jenž mu zabil matku a sestru. Jalanova sestra byla v okamžiku smrti stále v matčině lůně a nekromantský meč Edrise Deana (který nyní nosí Jalan) ji uvěznil v Pekle, kde čeká, až se bude moct vrátit jako nenarozená a sloužit Mrtvému králi. Jalanova sestra měla potenciál stát se velkou čarodějkou, a tak bude velmi nebezpečná – stvoření s takovou mocí však ke svému zrodu vyžaduje smrt blízkého příbuzného.

3. Jalaň opustil mrazivý Sever a skončil v rozpálených kopcích slunné Florencie. Z počátku cestoval se Seveřany Snorrim a Tuttugem z Undoretských, později se k nim přidala ještě severská čarodějnice Kara a Hennan, chlapec z Osheimu.
4. Jalana se Snorrim poutaly přízraky temnoty a světla: Jalanovi šeptala Aslaug, Snorrimu Baraqel, avšak v průběhu cesty bylo toto pouto zlomeno.
5. Jalaň má při sobě Lokiho klíč, artefakt, který dokáže otevřít jakékoliv dveře. Touží po něm mnoho jedinců – hlavně Mrtvý král, jenž by s jeho pomocí mohl utéci z Pekla.
6. K popisu života po smrti, kam se naši hrdinové vydají, využívám v knize křesťanského výrazu Peklo (angl. Hell, pozn. překl.) i severského Hel.
7. Tuttugu zemřel v umberském vězení, kde ho mučil a nakonec zabil Edris Dean.
8. Jalana, Snorriho, Karu a Hennana jsme naposledy viděli v hlubinách solného dolu, sídle čaroděje-dveřníka Kelema.
9. Aslaug unesla Kelema do světa temnoty.
10. Snorri prošel dveřmi do Hel, aby zachránil svou rodinu. Jalaň řekl, že půjde s ním, a svěřil Lokiho klíč Kaře, aby nepadl do spárů Mrtvého krále. Na prahu Pekla ho však opustila odvaha a nedokázal Snorriho následovat. Ukradl klíč Kaře z kapsy, když vtom někdo rozrazil zavřené dveře do Hel a protáhl ho skrz.
11. A teď obecněji: Jalaňova babička Alicu Kendethová zvaná Červená královna již mnoho let válčí s Modrou dámou a jejími spojenci. Modrá dáma řídí i Mrtvého krále a Edris Dean je jedním z jejích prostředníků.
12. Červené královně pomáhají její dva starší sourozenci, Tichá sestra, která vidí budoucnost, avšak nikdy nemluví, a její postižený bratr Garyus, jenž řídí svou vlastní obchodní říši.
13. Ve válce Červené královny jde o změnu v realitě, již Stavitelé provedli před tisíci lety – změnu, která na svět přivedla magii krátce předtím, než byla předchozí civilizace (což jsme my za nějakých padesát let) zničena v jaderné válce.
14. Změna, kterou započali Stavitelé, se uspíšila, protože lidé

používají stále více magie, čímž zároveň vzniká další potenciál k užití kouzel – jde o začarovaný kruh, jenž rozbíjí realitu a pomalu směřuje ke konci všech věcí.

15. Červená královna věří, že pohromě lze předejít – anebo se o to alespoň pokusit. Modrá dáma chce věci naopak urychlit, neboť věří, že ona a hrstka vyvolených přežijí a stanou se novými bohy v jakékoliv realitě, která bude následovat.
16. Zdálo se, že doktor Humberto je ředitel cirkusu, který si hledí své živnosti a o nic jiného se nestará. Jalen ho však zahlédl v šedesát let starých vzpomínkách Červené královny, kde velel ochrance jejího dědečka a byl zhruba stejně starý jako dnes...
17. Osheimské kolo je oblast na severu, kde dochází ke štěpení reality a každá děsivá lidská představa dostává konkrétní tvar. Kařina studia naznačují, že v srdci Osheimu stál velký stroj, práce Stavitelů, tajemné zařízení skryté v kruhovitých podzemních tunelech o délce mnoha mil. Jakou roli má tento přístroj sehrát v nadcházející katastrofě, je nejisté...

SEVERNÍ MOŘE

HLADOVÉ

TICHÉ MOŘE

POTOPENÉ OSTROVY

PŘÍSTAVNÍ KRÁLOVSTVÍ

LORG

ARAMIS

ANDALÚS

KATALÁNIJSKO

ADORA

ORLÁNS

LIMOGES

RENAIR VRODO

SCASIDOL

MESCOIRAC

ANK

NIZO

STP

BELPAN

NORMARD

BRITSKO

OFFA

SKOTSKO

SKELC

GROŠ

Věnováno mému otci Patrikovi.

PROLOG

V hlubinách pouště, mezi dunami vyššími než kterákoliv modlitební věž, se z mužů stávají mravenci. Pálí tu slunce, vítr šepotá, všechno je v pohybu, příliš nepatrném, než aby byl viditelný pouhým okem, a přesto nezpochybnitelném. Prorok pravil, že písek není ani vlídný, ani krutý, avšak ve výhni Sahar snadno uvěříte, že vás nenávidí.

Tahnúna bolela záda, suchý jazyk se mu lepil na patro vyprahlých úst. Jel dál, shrbený a se skloněnou hlavou, kýval se v rytmu chůze svého velblouda a mhouřil oči před oslepujícím žářem, který pronikal i přes jemnou látku jeho šátku. Nedbal nepohodlí. Bolavá páteř, žízeň, tvrdé sedlo – na ničem nezáleželo. Karavana za Tahnúnovými zády spoléhala na jeho oči. Pokud Alláh, třikrát buď pochváleno jeho jméno, dovolí, aby viděly jasně, pak splnil svůj úkol.

A tak jel Tahnún dál, jednu vyprahlou míli za druhou, viděl nekonečný písek i jeho obří prázdnotu. Za ním se klikatila karavana, proplétala se mezi dunami v místech, kam s večerem dopadne první stín. Kolem popojížděli další Ha'tariové, bedlivě sledovali okolí a vedli změkčilé Al'Effem i jejich zašlou víru. Pouze Ha'tariové dodržovali příkázání nejen slovem, ale i duchem. V poušti přežijete jen prostřednictvím absolutní poslušnosti. Ostatní jí mohou projít a přežít, ale jen Tahnúnovi lidé se rodili

a umírali na písku Sahar a od smrti je dělila jediná vyschlá studna. Jejich životy visely neustále na vlásku. Byli čistí. Vyvolení Alláha.

Tahnún navedl velblouda do písčitého svahu. Al'Effemové svým zvířatům někdy dávali jména. Další slabost kmenů narozených vně velké pouště. Také pokaždé odbyli druhou a čtvrtou modlitbu, upírajíce tak Alláhovi jeho spravedlivý díl.

Zvedl se vítr, horký a suchý, písek stržený z drsného vrcholu duny zasyčel jako had. Tahnún docílil vrcholu svahu a pomalu sklouzl do dalšího z nekonečných písčitých údolí sužovaných sluncem. Zavrtěl hlavou a v myšlenkách zalétl zpátky ke karavaně. Za oblým ramenem duny se plahočili jeho svěřenci cestou, kterou pro ně vytyčil. Tyhle Al'Effem měl ve své péči už dvacet dní. Ještě dva, a dorazí do města. Musí přetrpět pouhé dva dny – pak ho šejk a jeho rodina přestanou trýznit svými upadlými a bezbožnými způsoby. Ze všeho nejhorší byly dcery. Šly za velbloudy svého otce, oděné nikoliv do dlouhé vrstvené tóby, již nosili Ha'tariové, ale v mnohem tenčí ohavnost, tak těsnou, že její záhyby stěží skryly obrysy postav pod sebou.

Křivka duny znovu přitáhla Tahnúnův pohled a on si představil oblínu ženského boku. Potřásl hlavou, aby vidinu zahnal, a byl by si odplivl, kdyby neměl tak vyprahlá ústa.

„Bože, odpusť mi můj hřích.“

Ještě dva dny. Dva předlouhé dny.

Vítr náhle přešel z nářku ve zběsilé kvílení a skoro Tahnúna vyhodil ze sedla. Jeho velbloudice nesouhlasně zasténala a zkusila odvrátit hlavu z dosahu řezavého písku. Tahnún však hleděl přímo před sebe. Jen dvacet metrů před ním, šest stop nad vrcholem duny se tetelil vzduch jako při fata morganě – takovou však Tahnún za čtyřicet vyprahlých let svého života ještě neviděl. Vzduchoprázdno před ním se vlnilo, jako by bylo z tekutého stříbra, a potom se roztrhlo, odhaluje několik záblesků místa za ním: objevil se kamenný chrám ozářený mrtvým oranžovým světlem; to v něm probudilo každou potlačovanou bolest a nepohodlí a proměnilo je v tepající utrpení. Tahnún zkroutil rty, jako by mu ústa naplnila hořká pachuč, a vší silou se snažil uklidnit své zvíře, které ovládl stejný strach.

„Co to?“ zašeptal si sám pro sebe, ale otázka zanikla ve velbloudím kvílení.

Za potrhanou tkaninou světa Tahnún zahlédl nahou ženu, jejíž tělo bylo vysochané z nejhrocnějších tužeb smrtelného muže: každá její křivka prodchnutá stínem a laskaná tím stejným smrtícím světlem. Plnost ženiných tvarů Tahnúna upoutala, zdržela ho na celých deset úderů srdce, než pohledem konečně zalétl k jejímu obličejí. Děs ho vyhodil ze sedla. Ještě ani nedopadl na zem a v ruce svíral svůj zahnutý meč. Přízrak na něj upřel krvavě rudé oči a v rozšklebených ústech se mu leskly tesáky připomínající zuby desítky obrovských kober.

Tahnún se vyškřábal na vrchol duny. Splašená velbloudice mizela v dálí, dunění jejích kopyt sláblo s každým okamžikem. Vrcholu dosáhl právě včas, aby viděl, jak se rozřatý závoj mezi ním a chrámem roztrhl jako stanová plachta pod ostrím nájezdníka. Odhalila sukubus, astrální upírku v celé její kráse, a před ní polonahého muže, který proletěl trhlinou ve vzduchoprázdnu. Tvrdě dopadl na písek, okamžitě vyskočil a zvedl ruce nad hlavu, aby se bránil démonu, který ho pronásledoval a zuřivě šátral potrhanou tkaninou. Žena se po něm natáhla, z konečků prstů jí vyrašily drápy ostré jako jehly, avšak muž vymrštil ruku a v ní jakýsi černý předmět. Ozvalo se zřetelné cvaknutí, a náhle všechno zmizelo. Díra vetkaná v jiný svět – pryč. Přízrak s šarlatovými očima a dokonalými nadry – pryč. Zmizel i starobylý chrám a smrtící světlo toho strašného místa zapečetila stejná tenká rouška, která nás dělí od nočních můr.

„Do prdele! Kurva! Kurva!“ Muž začal poskakovat z jedné nohy na druhou. „Horký! Horký! Horký!“ Byl to nevěřící pes, vysoký, bílý jako mléko, se zlatými vlasy vzdáleného Severu, co leží za mořem. „Do prdele. To pálí. Kurva. To je horký.“ Nazul si botu, která sem musela propadnout spolu s ním, potom uklouzl, spálil si holá záda o horoucí písek a znovu vyskočil na nohy. „Kurva! Do prdele! Do prdele!“ Povedlo se mu nazout si i druhou botu, načež se znovu překotil a s nohama klátícíma ve vzduchu zmizel na opačné straně duny, hulákaje obscénnosti.

Tahnún se pomalu postavil a zastrčil šavli zpátky do zahnuté

pochvy. Mužovy kletby mizely v dálce. Byl to člověk? Anebo přízrak? Uprchl z pekla, takže to musel být démon. Mluvil však jazykem staré říše, přestože každou jeho slabiku halil drsný, nepříjemný přízvuk Seveřanů.

Ha'tari zamrkal. Na vnitřní straně jeho víček, utkaná ze zeleného přediva na rudém pozadí, čekala sukubus. Mrknul podruhé a pak potřetí, avšak její obraz zůstal, svůdný a smrtící. Tahnún si povzdychl a vydal se po svahu duny ve stopách ječícího bezvěrce. Přísahal, že na hanebné, ostudně krátké tóby al'effemských žen už ani nepomyslí.

1

Musel jsem udělat jediné: projít chrámem a nenechat se svést z cesty. Padlo by na to nejvýš dvě stě kroků, načež bych opustil Peklo branou soudců a ocitl se, kdekoliv bych si zamlul – v mém případě v královském paláci v Karmínce.

„Do prdele.“ Zvedl jsem se z rozpáleného písku. Obalil mi rty, tisíc tvrdých zrníček mě bodalo do očí, a když jsem naklonil hlavu, zdálo se, že mi padají i z uší. Přidřepnul jsem si, plival na všechny strany a mžoural do oslepujícího denního světla. Slunce vysoko na obloze žhnulo s takovou silou, že jsem skoro cítil, jak se mi škvaří kůže. „Do háje.“

Ale byla to krasavice. Ta desetina mé mysli, která věděla, že jde o past, se teprve nyní vypotácela z područí chlípnějších devíti desetin a začala mě častovat hlučným: „Já ti to říkala!“

„Do háje.“ Postavil jsem se. Předě mnou se tyčila příkrá písečná duna, vyšší, než bych pokládal za možné, a rozpálená doběla. „Zasraná poušť. To je nádhera.“

Avšak po zemích mrtvých mi dokonce ani poušť nepřišla tak strašná. Nepochybně byla příliš horká, toužila spálit každý kus lidské kůže, který se nedopatřením dotkl písku, a bylo jasné, že pokud rychle nenajdu vodu, do hodiny mě zahubí, ale navzdory všem těmto nepříjemnostem jsem byl naživu. Ano, ani tady nebyla jediná stopa života, avšak toto místo nebylo utkáno z čisté

zloby a zoufalství, země pod vašima nohama z vás nevysála vláhu, radost i naději jako savý papír, jež přiložíte k rozpitému inkoustu.

Vzhlédl jsem k blankytně modrému nebi. Vlastně to byla zašlá modrá, která vypadala, že na slunci strávila déle, než bylo záhodno, ale po neměnné mrtvolné obloze a zlém oranžovém světlu se mi líbila každá živá barva. Rozpřáhl jsem paže. „Krucí, to je lahoda, být naživu.“

„Démone.“ Za sebou jsem uslyšel hlas.

Pomalů jsem se otočil s rukama rozpřaženýma dokořán, s otevřenými, prázdnými dlaněmi. Klíč jsem si zastrčil za vytahavý opasek, který měl co dělat, aby mi udržel kalhoty na zadnici.

Přede mnou stál domorodec v černém hávu a ukazoval na mě zahnutým mečem. Písečný svah za jeho zády pokrývaly otisky stop značící cestu, jíž mě následoval. Přes všechny ty šátky, které má zdejší lid v oblibě, jsem mu neviděl do tváře, nicméně nevypadal potěšeně, že mě vidí.

„*As-salamu alaykum*,“ řekl jsem mu. Což bylo zhruba všechno, co jsem z jejich řeči pochytil za svého ročního pobytu v pouštním městě Hamada. Znamená to „dobrý den“.

„Ty.“ Bodnul tasenou zbraní k nebi. „Z oblohy!“

Otočil jsem dlaně vzhůru a pokrčil rameny. Co jsem mu na to měl asi tak říct? A kromě toho, s mazanou lží bych se namáhal nadarmo, pokud jazyku Říše rozuměl stejně špatně, jako jím mluvil.

Prohlédl si mě od hlavy k patě. I přes závoj jsem viděl, že přetéká nesouhlasem a pohrdáním.

„Ha'tari?“ zeptal jsem se. Hamadští obyvatelé při přechodu žhnoucí pouštiny spoléhali na žoldáky narozené v poušti. Byl jsem si celkem jistý, že se jmenují Ha'tari nebo Ha'tariové.

Neodpověděl, jenom mě sledoval, čepel v pohotovosti. Nakonec jí mávl ke svahu, z něhož sem přišel. „Jít.“

Přikývl jsem a začal se šourat zpátky v jeho stopách. Byl jsem rád, že mě na místě nepropíchl jako sele a nenechal mě vykrváčet. Na to, aby mě zabil, však nepotřeboval meč. Stačilo, aby mě tu nechal, a smrt by si mě brzy našla sama.

Písečné duny se zlézají mnohem hůř než dvakrát tak velký

kopec. Boří se vám v nich nohy, s každým krokem vás okrádají o sílu, takže už po pár metrech lapáte po dechu. Po deseti krocích máte žízeň, v půli cesty jste vyprahlí a malátní. Držel jsem hlavu skloněnou a snažil se nemyslet na tu spoušť, kterou slunce tou dobou jistě zanechalo na mých zádech.

Před svůdnou sukubus mě zachránilo spíš štěstí než rozvaha. Nevím, kam jsem dal soudnost, že jsem se jí dal zlákat. Pravda, byla první věcí v celém širém podsvětí, která vypadala živá – víc než to, jako sen spředený z příslibů všeho, co si jen muž může přát. Lisa DeVeerová. Špinavý trik. I tak jsem nemohl tvrdit, že mě nevarovali: když si mě stáhla do náruče a její úsměv se proměnil v zubatý škleb hyeny, vlastně mě to zase tolik nepřekvapilo.

Podařilo se mi vytrhnout, přičemž jsem ztratil košili, nicméně by mě rychle dostihla, kdybych si nevšiml, jak se chrámové stěny zavlnily, a nepoznal, že clona bude v těch místech velmi slabá. Klíč ji pro mě roztrhl a já proskočil skrz. Nevěděl jsem, co čeká na druhé straně, jasně, že nic dobrého, ale dalo se předpokládat, že to bude mít méně zubů než má nová přítelkyně.

Snorri mi pověděl, že clony jsou nejtenčí v místech, kde lidé umírají. Války, mor, hromadné popravy – kdekoliv, kde duše v hojném počtu opouštějí tělo a potřebují se dostat do zemí mrtvých. Proto mě zaskočilo, když jsem se ocitl uprostřed pouště, kde smrt číhala jedině na mě.

Každá část světa je svým způsobem navázaná na země mrtvých – kdekoliv udeří neštěstí, hranice mezi oběma světy slábnou. V den Tisíce sluncí prý zemřelo tolik lidí na tolika různých místech, že se potrhaný závoj mezi životem a smrtí nikdy úplně nezacelil. A nekromanti toho od těch dob zneužívají.

„Támhle!“ Hlas domorodce mě vytrhl z rozjímání. Zjistil jsem, že stojím na vrcholu duny. Pohlédl jsem směrem, kterým ukazovala jeho čepel, a v údolí tísnícím se mezi naší dunou a tou další jsem zahlédl první desítku velbloudů velké karavany.

„Alláh buď pochválen!“ Obdařil jsem pohana širokým úsměvem. Jak se říká, kdo chce s vlky žít, musí s nimi výt.

Než jsme dosáhli karavany, sjeli se k nám další Ha'tariové v černých hábitech. Jeden z nich vedl ztraceného velblouda. Můj

věznitel, anebo zachránce, na něj vyskočil, zatímco mu jeden z jeho druhů hodil otěže, ale já se musel klouzat a sjíždět duny po svých.

Karavana se zjevila v celé své kráse dřív, než jsme k ní stihli dorazit. Čítala přinejmenším sto velbloudů, většinu z nich naloženou zbožím. Viděl jsem balíky a zavazadla obalená látkou – tyčila se do výšky mezi hrby soumarů, jimž z boků visely obrovské sklenice s kuželovitými dny, která skoro rozhrnovala písek. Asi dvacet velbloudů neslo jezdce oděné do bílých, světle modrých a tmavých kostkovaných látek, další tucet pohanů šel pěšky, zavínutý do hory černé látky, v níž se podle mě museli vařit k smrti. Na samém konci se ploužilo několik vyhublých ovcí, drahý špás, vzhledem k tomu, kolik muselo stát jejich napájení.

Choulil jsem se pod palčivým sluncem, zatímco se dva Ha'tariové potkali se třemi jezdci, kteří předjeli před karavanu. Další z nich mě odzbrojil, vzal mi nůž i meč. Po chvíli smrtícího vyhrůžování, anebo možná rozumného rozprávění – obé zní v pouštním jazyce podobně –, se jich všech pět vrátilo. Uprostřed jel muž v bílém rouchu, obklopen z každé strany jezdce v kostkovaném, a ti zase ostražitými Ha'tarskými.

Tři nově příchozí měli odkryté obličej, tmavě hnědou kůži osmahlou sluncem a oči černé jako noc. Podle všeho příbuzní, možná otec a synové.

„Tahnún tvrdí, že jsi démon a že bychom tě měli zabít po starém způsobu, abychom odvrátili pohromu,“ řekl otec a tenké, kruté rty se mu v krátkce střiženém bílém vousu zkroutily do nepěkného šklebu.

„Princ Jalan Kendeth z Červené marky, k vašim službám!“ Ohnul jsem se v pase. Zdvořilost nic nestojí, což z ní dělá skvělý dar, zvláště když jste taková držgrešle jako já. „Ve skutečnosti jsem anděl spásy. Měli byste mě vzít s sebou.“ Zkusil jsem se usmát. Naposled to nefungovalo, ale nic lepšího jsem neměl.

„Princ?“ Usmál se v odpověď. „Báječné.“ Jediný pohyb rtů, a celý jako by se proměnil. Jeho černočerné oči se rozzářily a téměř zvládnuly. Dokonce i muži po jeho boku se přestali mračit. „Pojďte, poveččíte s námi!“ Tleskl rukama a něco štkl na staršího

syna. Tón jeho hlasu byl tak příkrý a zlý, že bych se vůbec nedivil, kdyby mu přikázal, aby se šel vykuchat. Syn rychle odjel. „Jsem šejk Malik Al‘Hamíd. Mí chlapci Džahmín,“ kývl na syna po svém boku, „a Mahúd.“ Ukázal za tím, co odjel.

„Je mi potěšením.“ Znovu jsem se uklonil. „Můj otec je...“

„Tahnún tvrdí, že jste spadl z oblohy, když vás honila přízračná čubka!“ Šejk se usmál na svého syna. „Když Ha‘tari spadne z velblouda, vždycky je za tím démon anebo džin – jsou to hrdí lidé. Velmi hrdí.“

Zasmál jsem se s ním a skoro se mi ulevilo. Málem jsem přiznal, že jsem syn kardinála! Nejspíš jsem dostával úžeh.

Mahúd se vrátil s dalším velbloudem. Ta zvířata nemám kdovíjak v lásce, ale ježdění je dost možná můj jediný talent a na velbloudím hřbetu jsem strávil dost času, abych si osvojil základy. Celkem bez námahy jsem se vytáhl do sedla a popohnal zvíře za Malikem. Slova, která zamumlal svým synům, jsem si vyložil jako souhlas.

„Utáboříme se.“ Dorazili do čela kolony a šejk zvedl paži. Nadechl se, aby mohl vydat rozkaz.

„Prokrista, ne!“ Panika způsobila, že jsem to vyhrkl hlasitěji, než jsem měl v úmyslu. Rychle jsem pokračoval, doufaje, že Kristus zůstal nepovšimnut. Pokud chcete někomu něco rozmluvit, je důležité s tím začít, než daná osoba veřejně oznámí svůj plán. „Můj pane Al‘Hamíde, musíme dál. Na tomhle místě se brzy stane něco strašného!“ Pokud se clona mezi dvěma světy neztenčila z důvodu masakru či krveprolití, znamenalo to jediné. Každou chvíli tu dojde k něčemu hroznému a stěny mezi životem a smrtí se chvějí v očekávání té hrozné události...

Šejk se ke mně otočil s očima tvrdýma jako kámen. Jeho synové ztuhli, jako bych je svým vyrušením smrtelně urazil.

„Můj pane, váš Tahnún mluvil pravdu. Nejsem démon, ale skutečně jsem spadl z oblohy. Za chvíli se tu stane něco strašného a my odtud musíme co nejdál. Přísahám na svou čest, že mluvím pravdu. Možná mě sem poslali, abych vás zachránil, tak jako jste vy zachránil mě. Je jisté, že bychom bez sebe nepřežili.“

Šejk Malik přimhouřil oči, v jejich koutcích se objevily hluboké

vrásky. Nemilosrdné slunce mu vpálilo věk nesmazatelně do tváře. „Ha'tari jsou prostí lidé, principi Jalane, a pověřiví. Mé království leží na severu a sahá až k pobřeží. Studoval jsem na Matemě a v celé Libě sloužím jedinému muži – kalifovi. Nedělejte ze mě hlupáka.“

Strach, který mi svíral vnitřnosti, ještě zesílil. Viděl jsem smrt ve všech jejích podobách a za to, abych utekl, jsem draze zaplatil. Nerad bych byl do hodiny zpátky v říši mrtvých, tentokrát jako duše bez těla, bezbranná vůči hrůzám, které tam prodlévají. „Podívejte se na mě, pane Al'Hamíde.“ Rozpřáhl jsem paže a ukázal na své rudnoucí břicho. „Jsme uprostřed hluboké pouště. Nestrávil jsem tu ani hodinu a kůži mám v jednom ohni. Do hodiny mi naskáčou puchýře a sloupu se. Jsem bez šatů, bez velblouda, bez vody. Jak bych se sem dostal? Přísahám vám, můj pane, na čest svého domu – pokud odsud okamžitě neodjedeme, všichni zemřeme.“

Šejk na mě pohlédl, jako by mě viděl úplně poprvé. Přešla dlouhá chvíle, přerušovaná jen syčením písku a frkáním velbloudů. Muži kolem nás napjatě vyčkávali, připravení k akci. „Sežeň principi nějaké šaty, Mahúde.“ Šejk zvedl paži a vyštěkl rozkaz. „Jedeme dál.“

Následný úprk byl mnohem pomalejší, než by se mi líbilo. Šejk se nejprve poradil s vůdcem Ha'tariů, načež jsme vyrazili vzhůru po svahu duny, zřejmě kolmo k jejich původnímu zamýšlenému směru. Vrcholným okamžikem první hodiny byl pro mě příděl vody. Nalít si ten úžasný tekutý život do úst bylo jako se znovu narodit – a nejspíš jsem přitom dělal i stejný povyk, vzhledem k tomu, kolik mužů bylo potřeba, aby mi čutoru sebrali.

Přešla další hodina. Stálo mě veškeré sebeovládání, abych svému zvířeti nevrátil paty do slabin a neodcválal do dále. Při svém pobytu v Hamadě jsem se účastnil velbloudích závodů. Nebyl jsem ten nejlepší jezdec, ale jako cizinec jsem dostal dobrý kurz. Sedět na uhánějícím velbloudu v mnohém připomíná vášnivou soulož s obłudně silnou a velmi ošklivou ženou. Nyní jsem toužil jen vyrazit vpřed, ale přechod pouště spočívá ve vytrvalosti, nikoliv v trysku. Těžce naložení velbloudi by se do hodiny unavili

k smrti a nejspíš by se vyčerpali ještě dřív, kdyby museli nést ty, co předtím cestovali pěšky. Přesto má slova šejka vyburcovala k činnosti – zjevně však zcela nevylučoval, že jsem šílenec, a nemínil nechat půlku svého majetku napospas písečným dunám.

„Kam máte namířeno, pane Al’Hamíde?“ Jel jsem s ním v čele kolony hned za jeho dvěma syny. Tři další z šejkových dědiců byli o kus za námi.

„Naším cílem byla Hamada a také tam dojedeme, i když ne přímo. Dnešní večer jsem hodlal strávit v Oáze palem a andělů. Dojde tam ke shromáždění kmenů, šejkové se setkají předtím, než naše delegace předstoupí před kalifa. Uzavřeme dohodu v poušti ještě před vstupem do města. Ibn Fayed přijímá své vazaly jedinkrát za rok, a tak je lepší mluvit k trůnu jedním hlasem, aby naše požadavky lépe vyzněly.“

„A míříme pořád do oázy?“

Šejk zachrchlal a odplivl si, zvyk, jež místní zjevně odkoukali od velbloudů. „Alláh nám občas pošle zprávy. Někdy je vepíše do písku a musíte být rychlý, abyste je stihl přečíst. Jindy jsou v letu ptáků nebo v prolité jehněčí krvi a k jejich pochopení je třeba chytrosti. Někdy na vás z nebes v poušti spadne bezvěrec a vy byste byl hlupák, kdybyste mu nenaslouchal.“ Mrkl na mě, rty stažené do trpké čárky. „Oáza leží tři míle na západ od místa, kde jsme vás našli. Hamada dva dny na jih.“

Mnozí by se rozhodli doručit mé varování do oázy. Na chvíli jsem pocítil úlevu, že Malik Al’Hamíd k nim nepatří, jinak bych teď místo útěku seděl v oáze pouhé tři míle od hrůzy, která se k nám blížila, a snažil se přimět desítku šejků k okamžitému odchodu.

„A pokud všichni zemřou?“

„Ibn Fayed stále uslyší jeden hlas.“ Šejk popohnal velblouda vpřed. „Ten můj.“

Za další míli mi došlo, že i když Hamada leží dva dny na jih, ve skutečnosti směřujeme na východ. Znovu jsem přijel za šejkem, čímž jsem jednoho z jeho synů nechtěně připravil o výsostné postavení.

„Už nejedeme do Hamady?“

„Podle Tahnúna teče na východ od nás řeka, která nás dovede do bezpečí.“

Otočil jsem se v sedle a ostře na šejka pohlédl.

„Řeka?“

Pokrčil rameny. „Místo, kde čas ubíhá jinak. Svět je plný trhlín, přáteli.“ Pokynul k žhnoucímu kotouči slunce. „Muži padají z nebes. Mrtví jsou neklidní. A v poušti jsou pukliny, kde čas uhání směrem od vás anebo chvátá spolu s vámi.“ Další pokrčení ramen. „Vzdálenost mezi námi a tím vaším nebezpečím vzroste mnohem rychleji, když se poplízíme tímhle směrem, než kdybychom se bezhlavě hnali na kteroukoliv jinou stranu.“

O podobných místech jsem slyšel, ale nikdy jsem je neviděl na vlastní oči. Na Bremmerských stráních v Est-Rajchu jsou bubliny pomalého času, které vás lapí a propustí po týdnu, roce nebo století – vrhnou vás do světa, jenž zestárl, zatímco vy jste stěží stačili mrknout. Jinde existují místa, kde člověk schází a chátrá, zatímco ve zbytku křesťanského světa neuplyne ani den.

Jeli jsme dál. Možná jsme opravdu našli tu takřečenou řeku času, ale bylo těžké to poznat. Neletěli jsme jako o závod, jedním krokem jsme nepřeklenuli sedm mil. Můžu říct jen to, že večer přišel rychleji, než jsem čekal, a noc byla chladná jako kámen.

V sedle jsem se otočil nejméně stokrát. Kdybych byl Lotova žena, solný sloup by stál na prahu Sodomy. Nevěděl jsem, co hledám – černé přízraky přelévající se přes rozpálené duny, záplavu masožravých skarabů? Vzpomněl jsem si na Rudé Vikingy, kteří nás před časem pronásledovali do Osheimu, a napůl jsem čekal, že je spatřím na vrcholu duny s lesklými sekýrami. Avšak navzdory obrazům, jež strach kreslil v mojí zjitřené mysli, zůstal obzor za našimi zády zatvrzele prázdný. Viděl jsem jen Ha'tarie tvořící zadní voj, který na šejkovu žádost posílili.

Jeli jsme dlouho do noci, dokud sténání zvířat šejka konečně nepřesvědčilo, aby dal příkaz k zastavení. Posadil jsem se a lokal vodu z koženého měchu, zatímco šejkovi lidé zkušeně a hbitě rozbíjeli tábor. Rozvinuli stany smotané na hřebetech velbloudů, napnuli provazy na kůly dost dlouhé, aby se daly zarazit hluboko do písku, pomocí velbloudího trusu nashromážděného během

cesty rozdělali oheň. Na zápraží pod plátěnými stříškami stanů zahořely petrolejové lampy – ty šejkovy byly stříbrné. Sluhové vyložili kotle, otevřeli sklenice, dokonce vytáhli malou železnou píčku vybavenou vlastními olejovými hořáky. Vzduch naplnila vůně koření, které působilo cizokrajněji než duny a podivné hvězdy nad našimi hlavami.

„Zabíjejí ovce.“ Leknutím jsem nadskočil. Mahúd ke mně přišel zezadu, neviděl jsem ho. „Otec je s sebou vedl celou tu dlouhou cestu, aby při sněmu udělal dojem na Kahlída i ostatní šejky. Vyšli posla, říkám mu, ať je přivezou z Hamady. Ale ne, chtěl, aby si pochutnali na hamerském jehněčí, tvrdil, že Kahlíd pozná, kdyby ho chtěl ošálit. Jehněčí, co prošlo pouští, je tuhé jako houžev, ale má svou vlastní chuť.“ Zatímco mluvil, pozoroval Ha'tarie. Ti se teď po táboře pohybovali pěšky, přecházeli po písku zalitém měsíčním světlem, občas na sebe zavolali tichým melodickým hlasem. „Otec bude chtít vědět, odkud jsi přišel a kdo ti dal tu zprávu o blížící se zkáze, ale mluvit budeme až po jídle, rozumíš?“

„Rozumím.“ Alespoň jsem měl čas vymyslet vhodnou lež. Kdybych jim řekl, kde jsem byl a co jsem tam viděl... obrátil by se jim žaludek a všichni by si přáli, aby nepozřeli jediné sousto.

Mahúd a další z šejkových synů se posadili vedle mě a začali kouřit. Sdíleli jedinou dlouhou dýmku, nádherný kousek vyřezaný z mořské pěny, v níž, soudě podle zápachu, zjevně pálili odpadky. Když mi nabídli, odmítl jsem mávnutím ruky. Asi za půl hodiny jsem se konečně uvolnil a opřel se. Naslouchal jsem vzdálenému hovoru Ha'tariů a sledoval oslnivé světlo hvězd. Stačí krátký pobyt v Pekle, a rádi vezmete zavděk jakoukoliv společností, jen když nebude mrtvá. Poprvé za celou věčnost jsem se cítil pohodlně.

Zástup sluhů u kouřících hrnců s večerí postupně prořídł a řada nosičů začala roznášet výsledky lopotné práce do největších stanů. Zazvonil gong a bratři kolem mě povstali. „Zítra spatříme Hamadu. Dnes hodujme.“ Mahúd, štíhlý a zachmuřený, vyklepal obsah dýmky do písku. „V oáze na mě čekalo spoustu starých přátel, principi Jalane. Můj bratr Džahmín se měl dnes v noci setkat se svou nevěstou. I když tuším, že to setkání s radostí oddálí,

alespoň na den nebo dva. Doufejme, že se vaše varování zakládala na pravdě, jinak můj otec ztratí tvář. Pro naše bratry v poušti však doufejme, že jste se zmýlil.“ S těmi slovy odkráčel a já ho následoval do stanu ozářeného světly lamp.

Rozhrnul jsem plachty, které se za Mahúdem se zašustěním zavřely, a chvíli jsem stál bez hnutí, hlavu skloněnou, dočasně oslepen světlem zastřených luceren. Písek pokrýval široký, okázalý koberec z tkaného hedvábí se zářícími vzory červené a zelené, posetý menšími rohožemi v místech, kde byste čekali stoly a židle. Rodina a družiníci šejka Al’Hamída seděli kolem hlavního koberce posetého stříbrnými tácy přetékaajícími jídlem: žluté, bílé a zelené kopečky kořeněné rýže, misky plné datlí a oliv, marinované, sušené a slazené kusy velbloudího masa, které osmahli nad otevřeným ohněm a poprášili pylem pouštní růže, a celý zástup dalších lahodných tajemných pokrmů, o jejichž původu jsem neměl ponětí.

„Posaďte se, principi, posaďte se!“ Šejk mi ukázal, kam si mám sednout.

Zarazil jsem se. Poprvé jsem si všiml, že polovinu společnosti kolem hodovního koberce tvoří ženy. Byly mladé a krásné, oděné v neskromném množství hedvábí. Ladná zápěstí zdobilo těžké zlato v podobě zářících náramků, nádherné, složité propracované náušnice ve shlucích připomínajících okvětní lístky spadaly dívkám až na ramena nebo se hromadily v důlcích kolem jejich klíčních kostí.

„Šejku... já nevěděl, že máte...“ Dcery? Ženy? Zavřel jsem ústa, abych ze sebe neudělal hlupáka, a sedl si, kam mi ukázal. Zkřížil jsem nohy a snažil se nedotýkat tmavovlasých krás, které mě pokoušely stejně jako sukubus a jejichž případná náklonnost by jistě byla stejně smrtelná.

„Vy jste neviděl, že za námi kráčí mé sestry?“ ozval se jeden z mladších bratrů, jehož jméno jsem zapomněl. Zjevně byl pobačený.

Otevřel jsem ústa. *To byly ženy?* Klidně mohly mít čtyři ruce a rohy – pod těmi vrstvami látky bych si ničeho nevšiml. Měl jsem dost rozumu, abych o svých dojmech pomlčel.

„Zahalujeme se a putujeme pěšky, abychom nedráždili Ha'tarie,“ řekla dívka po mé levici. Byla vysoká, štíhlá, elegantní a nejspíš jí nebylo víc než osmnáct. „Pouštní muže je snadné pobouřit. Kdyby přišli na pobřeží, možná by oslepli – nevěděli by, kam se podívat... chudáci. Dokonce i Hamada by pro ně byla příliš.“

„Ale jsou to nebojácní válečníci,“ prohlásila žena po mé levici, zhruba v mém věku. „Přejít žlutou poustinu bez jejich pomoci by bylo skutečnou zkouškou a utrpením. Dokonce i v poušti se skrývá nebezpečí.“

Naproti nám si mezitím dvě sestry něco pošeptaly a mrkly mým směrem. Starší z nich se zplna hrdla zasmála. Zoufale jsem zíral do jejich očí podmalovaných černým uhlím a vši silou se snažil necivět jim na prsa, jež se hrdě dmula pod vrstvami hedvábné řízy pošíité lesklými plíškami. Z doslechu jsem věděl, že libská šlechta, ať už početná knížata, mocnější šejci anebo samotný kalif, si své ženy horlivě stráží a pouhý laškovný pohled může být důvodem ke krevní mstě, která trvá staletí. Čeho by byli schopní, kdyby někdo zprznil jednu z jejich panen, jsem nechal své představitosti.

Přemýšlel jsem, zda mě šejk považuje za vhodného nápadníka, když mě posadil mezi své dcery. „Jsem velmi vděčný, že mě Ha'tariové našli,“ řekl jsem s očima upřenými na jídlo před sebou.

„Mé dcery Lila, Mina, Tarelle a Danelle.“ Šejk se vlídně usmál a jednu po druhé mi představil.

„Rozkošné,“ řekl jsem a představoval si, jakými všemi způsoby by dovedly být rozkošné.

Jako by mi četl myšlenky, šejk zvedl pohár. „V naší víře nejsme tak přísní jako Ha'tariové, ale zákony, jimiž se řídíme, jsou ze železa. Jste mi vítaným hostem, princ, ale aniž byste se s některou z nich zasnoubil, ať vás ani nenapadne dotknout se mých dcer třeba jen prstem, pokud si ho ceníte.“

Zrudl jsem a pobouřeně zvolal: „Pane! Princ Červené marky by nikdy –“

„Dotkněte se jí víc než prstem, a jako dar jí naservíruju vaše varlata – pozlacená, aby je mohla nosit jako náušnice.“ Usmál se, jako bychom klábosili o počasí. „Čas jíst.“

Jídlo! Díky bohu za něj. Nacpu se tak, že na chlápné myšlenky

ve mně nezbude místo. A pořádně si to užiju. V zemích mrtvých trpíte hladu. Od okamžiku, kdy vstoupíte do toho mrtvolného světla, do chvíle, kdy z něj uniknete, vás sužuje krutý hlad.

Šejk sklonil hlavu a pouštním jazykem začal pronášet pohan-skou modlitbu. Ostatní následovali jeho příkladu, naslouchající jeho slovům. Trvalo to zatraceně dlouho, v žaludku mi kručelo, jako bych nejedl celou věčnost, a nad přehlídkou vybraných pochoutek se mi sbíhaly sliny. Konečně všichni společně pronesli verš nebo dva a bylo po všem. Hlavy přítomných se dychtivě otočily ke vchodu do stanu.

Dva staří sluhové přinesli dovnitř hlavní chod na stříbrných hra-natých podnosech zdobených v arabském stylu. Ze svého místa na podlaze jsem viděl špičku hory jídla vršícího se v mísách a na talířích; nepochybně šlo o pečené skopové vzhledem k nedáv-ným jatkám, na něž mě upozornil Mahúd. Bože, ano! Můj žalu-dek zařval jako podrážděný lev a vysloužil si souhlasné pokývání od šejka Malika i jeho nejstaršího syna.

Sluha přede mě položil tác s jídlem a pokračoval k dalšímu strávníkovi. Zírala na mě ovčí hlava stažená z kůže, z níž stoupaly jemné úponky kouře. V očích měla pobavený výraz – ale možná za to mohl jen škleb na její obnažené hubě. Za řadou překvapivě rovných zubů ležel zkroucený černý jazyk.

„Ach.“ S mlasknutím jsem zavřel ústa a pohlédl na Tarelle, kte-rá právě obdržela vlastní uříznutou hlavu.

Počtila mě sladkým úsměvem. „Úžasné, nemám pravdu, princí Jalane? Takové hody uprostřed pouště. Chuť domova po tolika mílích putování.“

Pokud necháte jejich jídlo netknuté, Libánci prý dovedou být stejně vražední, jako když se dotknete jejich žen. Pohlédl jsem na kouřící hlavu, z níž vytékaly všechny možné šťávy, a zvážil jsem, jak daleko jsem od Hamady a jak dlouho bych vydržel bez vody.

Sáhl jsem po nejbližší míse s rýží a začal si ji vršit na talíř. Možná tomu nebohému zvířeti poskytnu slušný pohřeb a nikdo si ničeho nevšimne. Bohužel jsem byl ten večer kuriozitou a oči celé rodiny se upíraly na mě. Dokonce i tucet zabitých ovcí jako by o mou osobu jevil nebývalý zájem.

„Vy máte ale hlad, princi!“ zvolala Danelle po mé pravici. Po každé když se natáhla po další olivě nebo datli, zavadila svým kolenem o mě.

„Obrovský,“ řekl jsem a pochmurně vršil rýži na hrůzu na mém talíři. Ta věc měla tak málo masa, že šlo v podstatě o šklebící se lebku. Přítomnost výrazně zahnuté lžičky vedle ostatních běžně tvarovaných příborů na mém tácku značila, že se ode mě čeká pořádná dávka noření a dlabání. Přemýšlel jsem, zda je v souladu s etiketou použít stejnou lžící na oční bulvy i mozek...

„Ha'tari si myslí, že jste spadl z oblohy. Říkal to otec,“ ozvala se Lila z opačné strany koberce.

„A že vás přitom honila ďáblice!“ Mina se zachichotala. Byla z nich nejmladší a hned zmlkla, když na ni Mahúd přísně pohlédl.

„Tedy,“ začal jsem, „já –“

Pod mou horou rýže se něco pohnulo.

„Ano?“ zatrylkovala Tarelle a nahým kolenem zahaleným jemným závojem hedvábí se lehce dotkla toho mého.

„Rozhodně jsem –“

Krucinál! Zase! Něco se hnulo jako had razící si cestu blátem. „Já... šejk říkal, že váš voják spadl z velblouda.“

Mina byla drobná a útlá, ale neskutečně krásná. Nejspíš jí nebylo ani šestnáct. „Ha'tariové nám nepatří. My patříme jim, teď když jim otec zaplatil. Tak to bude, dokud nás nevysadí v Hamadě.“

„Ale máte pravdu,“ šeptla Danelle zastřeným hlasem, který mi pohladil ucho jako samet. „Ha'tariové spíš řeknou, že měsíc sestoupil níž, než má ve zvyku, a srazil je ze sedla, než aby přiznali, že z něj spadli.“

Hosté se zasmáli. Fialový jazyk ovce se proplazil pečlivě navrstvenou horou kořeněné rýže. Ohnal jsem se po něm vidličkou a připíchnul jsem ho k talíři.

Náhly pohyb přitáhl jejich pozornost. „Jazyk, ten mám nejradši,“ řekla Mina.

„Mozek je božský,“ zvolal šejk Al'Hamíd v čele stolu. „Má děvčata ho rozemelou s datlemi, petrželí a pepřem a napěchují ho zpátky do lebky.“ Políbil si konečky prstů.

Zatímco se pohledy jeho dětí obrátily jeho směrem, rychle jsem

zvířeti uťal jazyk a několika zběsilými pohyby ho rozřezal na pět nebo šest kousků.

„Kuchařské umění je u manželky velká výhoda, nemyslíte, prince Jalane? Přestože nebude muset nikdy vařit, je dobré, když dovede správně poučit služebnictvo.“ Šejk se na mě znovu zadíval.

„Ano.“ Vmíchal jsem kousky jazyka do rýže a navršil na ně další. „Máte naprostou pravdu.“

Šejka to zjevně potěšilo. „Nechte toho chudáka jíst! Poušť mu dala pořádnou chuť k jídlu.“

Několik minut jsme jedli potichu, každý z poutníků se po týdnech chabé stravy soustředil hlavně na jídlo. Já spořádal rýži kolem svých mohylek – odporného masa jsem se odmítal dotknout. Rozkošná Tarelle po mém boku mezitím obrátila ovčí hlavu vzhůru nohama, zvedla lžičku a začala si hrnout mozek do úst, která mi náhle zase tak rozkošná nepřišla. Zahnutá lžička drhla o stěny lebky a vydávala nepříjemné vrzavé zvuky.

Věděl jsem, co se stalo. V podsvětí byl Lokiho klíč pro Mrtvého krále neviditelný. Možná šlo o další Lokiho žertík – klíč jste viděli jen tehdy, když byl mimo váš dosah. Na cestě Peklem nám z rukou Mrtvého krále hrozilo mnohem méně nebezpečí než vloni, když jsme putovali světem živých. Samozřejmě nás ohrožoval zástup dalších děsivých věcí, ale to bylo něco jiného. Teď, když se klíč znovu vynořil v zemích živých, každá mrtvá věc se mohla pokusit uchvátit ho pro Mrtvého krále.

Byl jsem si jistý, že ovce Tarelle a Danelle obrátily své vypoulené oči mým směrem a neodvažoval jsem se odhrnout rýži z vlastního zvířete, abych náhodou nespátlil, jak na mě hladově zírá. Neustále jsem ujídal z mísy ve středu koberce, takže se mi podařilo spořádat neuvěřitelné množství jídla a přitom stále rozšiřovat mohylu, která se mi vršila na talíři. Po měsících v zemích mrtvých bylo potřeba víc než uříznutá hlava, abych přišel o chuť k jídlu. Hltavě jsem pil a neustále si doléval pohár z nedalekého džbánu. Bohužel to byla jen voda, ale podsvětí ve mně probudilo takovou žízeň, že na její zhašení bylo zapotřebí malé řeky.

„To nebezpečí, před kterým jste nás varoval.“ Mahúd odsunul talíř. „O co jde?“ Spočinul si rukama na břiše. Byl stejně štíhlý

jako jeho otec, ale vyšší, měl ostře řezanou tvář s jizvami po uhrech, a od přátelského výrazu k hrozivému dokázal přejít pohybem jediného svalu.

„Je to zlo.“ Využil jsem příležitosti a odsunul talíř. To, že nedokážete dojít svou porci, je pro libánského hostitele komplimentem stvrzujícím jeho štědrost. „Nevím, jakou na sebe vezme podobu. Jen se modlím, abychom od něj byli dost daleko.“

„A bůh poslal bezvěrce, aby nám doručil tyto zprávy?“

„Božská zpráva je svatá, ať už je psaná na čemkoliv.“ Za ta slova jsem mohl děkovat biskupu Jakubovi. Vtloukl je do mě poté, co jsem vyzdobil stěnu latríny pasáží z bible, v níž se mluví o přilnutí a o tom, jak se z muže a ženy stane jedno tělo. „A posel je vždycky bez viny. To je pravidlo starší než sama civilizace.“ S úlevou jsem si oddechl, když mi bez poznámek odebrali talíř.

„A teď zákusek!“ Šejk tleskl rukama. „Pravý pouštní dezert!“

S očekáváním jsem vzhlédl a sledoval sloužící, kteří se mezitím vrátili s menšími hranatými podnosy naloženými po okraj. Napůl jsem čekal, že nám předloží hroudu písku – které bych dal jednoznačně přednost.

„To je štír,“ zakoktal jsem zbytečně.

„Máte to ale bystré oči, princí Jalane.“ Mahúd se na mě zamračil přes okraj svého poháru.

„Kandovaný štír, princí Jalane! Je možné, že jste ho při pobytu v Libě nikdy neokusil?“ Šejk vypadal zmateně.

„Je to velká delikatesa.“ Tarelle se kolenem otřela o to mé.

„Jistě mi bude chutnat,“ procedil jsem skrz zaťaté zuby. Sotva jsem dokázal vydat hlásku. Na talíři mi seděl netvor, který měl od konce stočeného ocasu nad svým hřbetem po špičky přerostlých klepet dobrých devět coulů. Štír byl jakoby průsvitný a jeho krunýř, pokrytý lesklou cukrovou polevou, měl oranžový odstín. Kdyby byl o malinko větší, snadno byste si ho spletli s humrem.

„Jíst štíra je delikátní umění, princí Jalane,“ řekl šejk, žádaje si naši pozornost. „Hlavně odolejte pokušení ochutnat žihadlo. U zbytku se zvyky různí, ale v mé domovině začínáme spodní částí klepeta – takhle.“ Uchopil obludu za makadlo a přiložil k němu nůž. „Drobné pootočení, skořápka praskne –“

Koutkem oka jsem zahlédl, jak se štír na mém talíři pohnul a pomalu se otočil směrem ke mně. Šest ztuhlých nohou obalených cukrem marně hledalo oporu na hladkém stříbrném podnosu. Udeřil jsem netvora pohárem, takže jsem mu rozdrtil záda a nohy, kousky krunýře se rozlétly kolem. Z rozbitého těla začal vytékat matný sirup.

Všech devět Al'Hamídů na mě zíralo s ústy dokořán.

„Ehm...takhle...“ Lil ze mě pot, jak jsem se snažil přijít s nějakým vysvětlením. „Takhle to děláme u nás doma!“

Ticho se táhlo a rychle přešlo z trapného v nepříjemné. Pak šejk Malik zaburácel hlubokým smíchem a rozbil škorpióna vlastním pohárem. „Hrubé, ale účinné. To se mi líbí!“ Dvě dcery a jeden syn následovali jeho příkladu. Mahúd a Džahmín mě sledovali přimhouřenýma očima, načež začali porcovat svůj dezert v přísném souladu s tradicí.

Podíval jsem se na sirupovitou kaši, která mi zbyla na talíři. Můj útok přežila pouze klepeta a bodec. I tak jsem se do jídla nehrnul. Mina naproti mně zhltna lepkavý kousek rozdrceného škorpióna a olízla si své pěkné rtíky. Byla samý úsměv.

Zvedl jsem kus ulepený od šťáv a doufal jsem, že se mi naskytne příležitost, jak se nechtěné pochoutky zbavit. Škoda, že jsou tihle pohané tak zaujatí vůči psům. Takové psisko u hodovního stolu se hodí, když potřebujete odhodit nechtěné jídlo. Povzdechl jsem si a přiložil si ústěpek ke rtům.

Když konečně přišlo vhodné rozptýlení, byl jsem málem příliš roztěkaný, než abych využil příležitosti. V jednu chvíli jsme seděli ve stanu ozářeném mihotavým světlem petrolejových lamp, a v té další svět venku zaplál září jasnější než pouštní slunce v pravé poledne, pronikla dokonce i skrz stanovou plachtu. Viděl jsem stíny upínacích lan, siluetu procházejícího sluhy. Ostrost světla vzrostla z neuvěřitelné v nemožnou – a pak se z venku začal ozývat řev.

Vyhrnuli jsme se ven jako neuspořádané stádo a s vyvalenýma očima civěli na mohutný ohnivý sloup, který se zdvíhal v dáli. Byl tak obrovský, že vystoupal k samotným nebesům, než se zrazil o střechu oblohy a klesl zpátky v planoucím oblaku tvaru obrovského hříbu.

Zírali jsme na něj celou věčnost, nikdo ani nedutal. Nevšímali jsme si křiku sluhů, kteří se drželi za obličej, ani ryku splašených zvířat či pachu spáleniny stoupající ze stanových plachet, jako by se měly každou chvíli vznítit.

Navzdory nastalému zmatku jsem měl čas pouvažovat nad tím, že se věci ubírají správným směrem. Nejenže jsem uprchl ze zemí mrtvých a vrátil se zpátky do života, také jsem zjevně zachránil život boháči i jeho překrásným dcerám. Kdo ví, jak velká bude jeho odměna, nebo jak hezká.

Vzdálené zaburácení podtrhlo řev lidí i zvířat.

„U Alláha!“ Šejk Malik mi stál po boku. Poprvé jsem si všiml, že mi stěží dosahuje po ramena. V sedle velblouda se zdál vyšší.

Stará jalanovská klika začínala působit. Všechno mi hrálo do karet.

„Tam jsme ho našli,“ ozval se Mahúd.

Burácení přešlo v řev. Musel jsem zvýšit hlas, aby mě bylo slyšet. Kývl jsem a snažil se tvářit zachmuřeně. „Byl jste moudrý, že jste mi naslouchal, šejku Mal–“

Džahmín mě přerušil. „To není možné. Vždyť je to dvacet mil. Žádný oheň není viditelný z takové dál–“

Duny před námi explodovaly. Nejdřív ta nejvzdálenější a pak další a další, tak rychle, jako když hrajete na buben. Svět kolem se vzedmul vzhůru jako obrovská vlna a všechno se změnilo ve změť vířících stanů, písku a temnoty.

2

Vědomí jsem nejspíš ztratil jen na chvíli, neboť jsem se probral právě včas, abych viděl, jak se na mě řítí stádo splašených velbloudů s očima vypoulenýma děsem. Vmžiku jsem byl na nohou, prskaje písek, a rychle jsem uskočil stranou. Kdybych měl o půl vteřiny víc, vrhnul bych se opačným směrem. Takhle jsem narazil do někoho, kdo se zmateně potácel kolem, zatímco výbuchy pomalu odumíraly v dálce. Strhl jsem ho směrem, kterým jsem původně skočil, ale neskončil jsem tam daleko, jak jsem chtěl. Udělal jsem, co bylo v mých silách, abych svého společníka dostal na nohy a použil ho jako štít, ale skončil jsem jen s hrstkou gázy a pořádnou modřinou, když mi jeden z velbloudů šlápl na zadek.

S úpěním jsem se chytil za pozadí a převrátil se na stranu, jen abych viděl, že jsem svlékl a dost možná i zabil jednu z šejkových dcer. Měsíční světlo toho víc odhalilo, než skrylo, ale přesto jsem neviděl dost, abych si mohl být jistý – zvlášť když jí tvář halila hříva zcuchaných vlasů. Ze všech stran se ke mně seběhli lidé; zatímco se blížili, zvířený písek pomalu dosedal na své místo. Odněkud zdáli se ozývalo nepřetržité ječení, ale bylo tlumené, jako by výbuch zdusil všechny ostatní zvuky.

Nejstarší šejkovi synové mě vytáhli na nohy a drželi mě v ocelovém sevření dokonce i poté, co jsem znovu nabyt rovnováhy. Šedovlasý družiník, který krvácel z nosu a levou část obličeje měl

pokrytou puchýři, zakryl mrtvou dceru svou tunikou, čímž se sám obnažil od pasu nahoru – měl propadlý hrudník a povislou stařeckou kůži. Synové hulákali jeden přes druhého, osočovali mě a zahrnovali otázkami, ale zvonění v mých uších přehlušilo všechn jejich křik.

Asi za minutu se zvířený písek usadil a měsíční světlo odhalilo spoušť, která zbyla z našeho tábořiště. Stál jsem tam, napůl omámený, zatímco Džahmín mi držel nůž u krku a Mahúd na mě řval jedno obvinění za druhým, hlavně ohledně své sestry, jako by zpustošené tábořiště nebylo ničím ve srovnání se dvěma odhalenými řadry. I když byla výstavní. Kupodivu jsem neměl strach. Výbuch mě otupil, jako bych se vznášel nad svým tělem a všechno, včetně Džahmínovy dýky na mém krku, sledoval tak nějak z dálky jako nezúčastněný pozorovatel.

Táborem jako by se prohnal hurikán, který nenechal kámen na kameni. Strhal všechny stany. Těm z nás, kdo byli v době výbuchu uvnitř, se v podstatě nic nestalo. Ti, co pobývali venku, to odnesli spáleninami – seškvařil se jim každý kus kůže, jenž byl v kritickém okamžiku odhalený. Ha'tariové, co byli zrovna na stráži, dopadli lépe, i když jeden muž zjevně oslepl, avšak těm příslušníkům pouštního kmene, kteří při explozi seděli kolem svého modlitebního totemu, se vedlo stejně zle jako sluhům.

Velbloudi vzali do zaječích. Mnoho členů karavany se shromáždilo na úpatí nejbližší duny, kde ošetřovali zraněné, zatímco já, dva bratři a tři vazalové jsme zůstali na otevřeném prostranství. Noční poušť byla pěkně studená, a než jsem se nadál, chvěl jsem se zimou. Bratři si možná mysleli, že se klepu strachy, a Džahmín se na mě ošklivě ušklíbl, ale některé pohromy jsou tak děsivé, že můj obvyklý strach zkrátka vyskočí a vezme nohy na ramena. Zrovna teď pobíhal někde v temné pouštní noci a nebyl k nalezení.

Teprve když se šejk Malik vrátil z dun se dvěma Ha'tarskými a hrstkou lapených velbloudů, jsem začal postupně přicházet k sobě a zmocnila se mě panika. Vzpomněl jsem si na jeho bodré řeči, jak dá pozlatit koule každého muže, který se odváží dotknout některé z jeho dcer.

„Ani jsem na ni nesáhnul, přísahám!“

„Na koho?“ Šejk nechal velbloudy Ha'tariûm a stanul uprostřed hloučku, který se kolem mě stačil nashromáždit.

Džahmín sklonil nůž a dva bratři mě otočili čelem k otci. V noci za ním dál hořel obrovský ohnivý sloup a vysílal k obloze žlutooranžovou záři protkanou černými skvrnami. Navzdory tomu, že by cesta k němu trvala den, zabíral celou oblohu.

„To bylo slunce Stavitelů.“ Šejk mávl k ohni za svými zády.

Ani jsem nestačil zapřemýšlet proč a jak, ale věděl jsem, že má pravdu. Noc hořela jasněji než den. Kdybychom byli o pár mil blíž, stany by se vznítily a z lidí venku by se staly planoucí pochodně. Kdo jiný než prastaří měli takovou moc? Zkusil jsem si představit den Tisíce sluncí, kdy Stavitelé spálili celý svět a rozseli kolem sebe smrt.

„Ten nevěřící pes zneuctil Tarelle!“ vykřikl Mahúd a ukázal na tělo pod tunikou.

„A zabil ji!“ přidal se Džahmín a zuřivě mávl nožem, jako by se styděl, že se svou poznámkou nepřišel dřív.

Šejk strnul. Padl na kolena do písku vedle dívky a stáhl jí látku z obličej. Přesně v tu chvíli Tarelle kýchl a upřela na otce rozostřený pohled.

„Mé dítě!“ Šejk si ji k sobě přitiskl, čímž odhalil dost jejích ramen a šíje, aby z toho Ha'tarie ranila mrtvice. Vzápětí na mě upřel ledový pohled.

„Ti velbloudi!“ Tarelle chytla otce za paže. „Oni... zachránil mě, otče! Princ Jan... skočil jim do cesty, když se ke mně vrhli, a odnesl mě do bezpečí.“

„To je pravda!“ zalhal jsem. „Zaštitil jsem ji vlastním tělem, aby ji nerozdupali.“ Setřásl jsem ze sebe ruce bratrů a zavrčel: „Šláp na mě velbloud, který by jinak zabil vaši dceru.“ Dostal jsem se do té správné řečnické nálady: urovnal jsem si tuniku a litoval, že na sobě místo ní nemám jezdeckou košili a kazajku. „A rozhodně se mi nelíbí, že mě ohrožují nožem – zvláště když jde o bratry ženy, již jsem bránil s nasazením vlastního života. Bratry, jak musím dodat, kteří by teď hořeli uprostřed Oázy palem a andělů, kdyby mě sem neposlali vás zachránit!“

„Pusťte ho!“ Šejk počastoval syny temným pohledem a mávl rukou, aby je odehnal. Ani jeden už mě ve skutečnosti nedržel. „Běžte s Tahnúnem a sežeňte zvířata dohromady! A vy!“ Otočil se na tři sloužící, ignoruje jejich zranění. „Dejte tábor do pořádku!“

Pak se obrátil zpátky ke mně a uklonil se až do pasu. „Tisíceré omluvy, princí Jalane. Kdybyste mi prokázal tu čest a strážil mé dcery, zatímco budu dohlížet na záchranu našeho zboží, byl bych vám velmi zavázán.“

„Bude mi velkou ctí, šejku Maliku.“ Uklonil jsem se v odpověď, hlavně abych skryl spokojený úšklebek, který se mi rozlil po tváři.

O hodinu později jsem seděl v druhém nejlepším šejkově stanu a strážil čtveřici jeho dcer, které se choulily uvnitř, opět zahalené do směšného množství látky. Dívky měly tři stárnoucí služebné, jež jim měly být k ruce a zároveň strážit jejich ctnost, ale když stavitelské slunce zazářilo nocí, trojice stařen nedopadla nejlépe. Dvě byly popálené a třetí si nejspíš zlomila nohu, když nás výbuch vyhodil do vzduchu jako hadrové panenky. Ošetřovali je o kus dál, poblíž stanu určeného pro zraněné muže.

Důležité bylo, že žádný ze zraněných nevypadal *smrtelně* zraněný. Poušť bývá liduprázdná. Mrtvý král se možná díval mým směrem, ale bez mrtvých těl, kterých by se mohl zmocnit, představoval jen zanedbatelnou hrozbu.

Sestry za mými zády tlumeným hlasem probíraly pohromu, několikrát jsem zaslechl i své jméno. Tarelle jim právě líčila mou chrabrost tváří v tvář splašeným velbloudům a Lila sestrám připomněla, že mé varování zachránilo život jim všem. Kdybych nedřepěl před stanem v domorodém hávu, který na spálené kůži nekřesťanský svědil a páchl velbloudem, byl bych se sebou nadmíru spokojený.

Šejk, spolu se svými syny a vojáky, odešel do dun, aby sehnal dohromady splašená zvířata i drahocenný náklad, který měla přivázaný na zádech. Neměl jsem ponětí, jak dokážou zvířata v noci vystopovat, anebo jak potom treť zpátky do tábořiště, se soumary, anebo bez nich, ale to byl šejkův problém, ne můj.

Stál jsem tam, choulil se ve větru, oči přivřené před jemným

pískem, který s sebou nesl. Celou cestu vál slabý západní vánek, ale ten nyní přešel v hotový uragán, jako by odpovídal na něčí volání, a zesílil natolik, že by šel snadno považovat za písečnou bouři. Oheň na jihu zmizel – zbyla po něm jen tma a nezodpovězené otázky.

Po půl hodině jsem nechal stání a raději se na stráži usadil. Do písku jsem vyhloubil dolík, abych to měl o něco pohodlnější, protože zhmožděný zadek mě bolel jako čert. Sledoval jsem, jak šejkovi sloužící, kteří vyvázli s lehčími zraněními, zachraňují náhradní stany zpod nánosů písku a staví je, jak nejlépe dovedou. Taky jsem naslouchal dcerám a čas si krátil tím, že jsem točil kusem stanové tyče, jíž jsem se chopil místo meče. Dokonce jsem si začal broukat: po věčnosti strávené v podsvětí mi i tragická noc jako tahle přišla plná lesku. Zrovna jsem se prohvízdal dvěma prvními verši *Útoku Železného kopí*, když se kolem rozhostilo nevysvětlitelné ticho. Napřímil jsem se a rozhlédl. Mžouraje do tmy jsem rozeznal siluety nejbližších sluhů, kteří stáli bez hnutí uprostřed napůl vztyčeného stanu. Přemýšlel jsem, proč přestali pracovat. Vzápětí jsem se zarazil. Jak to, že je stěží vidím? Setmělo se, noc kolem nás ztmavla, a to všechno v rozmezí několika minut. Vzhlédl jsem. Žádné hvězdy. Žádný měsíc. Nad námi musel být mrak. Něco takového bylo na Sahar vyloučené. Za celý rok svého studia na Hamadě jsem alespoň žádné mraky neviděl.

První kapka deště mě udeřila přímo mezi oči. Druhá mi padla do toho pravého. Třetí skončila v mém hrdle, když jsem otevřel ústa, abych si postěžoval. Deset úderů srdce a tři kapky přerostly v potopu, která mě zahnala ke stanové plachtě v zoufalém pokusu uniknout provazcům vody. Útlé ruce mě chytly za ramena a vtáhly dovnitř.

„Děšť!“ vydechla Tarelle s tváří ponořenou ve stínu. Světlo samojediné lampy zvýrazňovalo matné obrysy jejích lícních kostí, čela a linie nosu.

„Jak je možné, že prší?“ zeptala se Mina, bázlivá a zároveň jako u vytržení.

„Já...“ Nevěděl jsem. „To musí mít na svědomí stavitelské slunce.“ Může oheň způsobit děšť? Mohutný požár třeba oprav-

du dokáže změnit počasí... jeho plameny koneckonců vyšlehly tak vysoko, že olízly oblohu.

„Slyšela jsem, že po dnu Tisíce sluncí přišlo tisíc let zimy. Byla to zima jako na Severu, kde se voda mění v led a zmrzlé kapky padají z oblohy jako sněhové vločky,“ zašeptala Danelle. Sahala mi k rameni, a když jsem uslyšel její sytý, lahodný hlas, projelo mnou zachvění.

„Mám strach.“ Lila se ke mně přitiskla, zatímco déšť venku nemilosrdně bičoval stanovou plachtu. Tušil jsem, že suší moc dlouho nezůstaneme – libánské stany mají zamezit slunci a větru: s deštěm se dostanou do křížku málokdy.

Kousek od nás zaburácel hrom, a z prince Jalana byla rázem náplň v housce složené ze čtyř rozkošných děvčat. Lekl jsem se – rána mě vyvedla z míry, v uších mi zvonilo jako na poplach, a tak mi chvíli trvalo, než jsem to dovedl náležitě ocenit. Ani metrák tlusté tóby nedovedl z téhle blízkosti zcela skrýt půvaby sester. Za chvíli se však ozvaly jiné obavy, které okamžitě zahnal jakékoliv myšlenky, že bych mohl zneužít situace.

„Váš otec vznesl velmi konkrétní hrozby ohledně vaší ctnosti, mé milé dámy, a já nehodlám –“

„S tím si nedělej hlavu.“ U ucha mi zazněl slastně zastřený hlas. Bezděky jsem se zachvěl.

„Otec říká spoustu věcí,“ zašeptala další dívka a dala mi hlavu na prsa. „A nikdo se ani nehne, dokud nepřestane pršet.“

„Ani si nevzpomínám, kdy jsme mohli naposledy volně vydechnout – kdy nás nesledoval otec, bratři anebo jeho muži.“ Další se mi jemně přitiskla k zádkům.

„A my tolik potřebujeme ochránit...“ To bylo za mnou. Mina? Danelle? Ať už to byla kterákoliv, její ruce po mně tančily způsobem, jenž nebyl ani trochu cudný.

„Ale šejk –“

„Zlacení?“ Ozval se zvonivý smích, čtvrtá sestra mě stlačila k zemi. „Tys tomu opravdu věřil?“

Alespoň dvě z dívek si začaly sundávat roucha, přičemž postupovaly rychle a zkušeně. Mezi stíny vrhanými zástupem těl jsem viděl velmi málo, ale to málo se mi líbilo. Hodně.

Teď už se na mě tlačily všechny čtyři. Spletenec hebkých údů, dlouhých vlasů a pátravých rukou...

„Zlato je tak drahé,“ zavrňela Tarelle a vylezla si na mě, napůl zavinutá ve svém hávu.

„To by bylo hloupé.“ Hebká Danelle se mi přitiskla k boku a to, co její jazyk prováděl s mým uchem, byl malý zázrak. „Vždycky použije stříbro...“

V tu chvíli jsem se zkusil postavit, ale bylo jich na mě moc a věci se mi vymkly z ruky – zato teď byly v rukou čtyř líbezných děvčat a navíc... zatraceně, v Pekle jsem strávil věčnost a měl jsem nárok na kousek ráje.

Libánci mají takové rčení: poslední závin tóby je ten nejlepší.

... a jestli nemají, tak je to chyba!

„Áááá!“

Ze zkušenosti vím, že jen málo věcí zhasí mužskou vášň stejně spolehlivě jako dávka ledové vody. Když stanová střecha, oslabená předchozí pohromou, bez varování povolila a zlila mi záda litry ledové dešťové vody, vyskočil jsem jako fretka, rozehnal houf ženských a nepochybně je naučil celou řadu nových nadávek.

Jedno bylo jisté: jakmile jsem ze sebe setřásl dešťovou vodu, uvědomil jsem si, že na mě žádná další nepadá.

„Pššš!“ Zvýšil jsem hlas, aby mě přes jejich vrískání bylo slyšet – vodu si zjevně užívaly mnohem víc než já. „Přestalo pršet!“

‘قريخ تنأ له، قشع’ vykřikl nějaký muž před stanem. Mluvil jako o překot tou jejich pohanskou hatmatilkou a ostatní se k němu přidali. Museli slyšet ječení dívek. Jak dlouho strach z toho, co by jim šejk udělal, kdyby vpadli do příbytku jeho dcer, bude vítězit nad obavou, jak by se jim vedlo, kdyby dotyčné dámy neochránili před případným nebezpečím, bylo ve hvězdách.

„Zakryjte se!“ křikl jsem a přesunul se ke vchodu, abych ho bránil vlastním tělem.

Uslyšel jsem chichotání, nicméně mě poslechly – ani jim by nejspíš neprošlo, kdyby se otec doslechl o jejich rozpustilosti.

Někdo venku chytil stanovou plachtu. Byl jsem tak pitomý, že mě ani nenapadlo ji za sebou zašněrovat! Vykvikl jsem a vrhl se vpřed, abych ji chytil. „Dělejte, proboha! A sfoukněte tu lampu!“

Znovu se začaly chichotat. Popadl jsem lucernu a veškeré pokusy o vstup do stanu zhatil tím, že jsem z něj vyrazil jako blesk a usadil prvního ze šejkových sluhů přímo na zadek. Seděl na mokrému písku a beze slova na mě zíral.

„Všechny jsou v pořádku!“ Narovnal jsem se a mávnul rukou ke stanu. „Děšť strhl střechu... voda, všude.“ Dělal jsem, co jsem mohl, abych poslední část promluvy vyjádřil gesty, kdyby náhodou nerozuměli jazyku Říše. Nemyslím si, že to těm pitomcům došlo, protože tam stáli a zírali na mě, jako bych jim právě položil hádanku. Záměrně jsem vyrazil směrem od stanu a kynul trojici mužů, aby mě následovali. „Dívejte! Tady vám bude všechno jasnější.“ Upřímně jsem doufal, že se ty hávy nasazují stejně rychle, jako se svlékají. Dva šejkovi muži zrovna přiváděli jednu ze služebných a navzdory jejím zraněním ji poháněli vpřed.

„Co je to támhle?“ Zeptal jsem se hlavně proto, abych odvrátil pozornost od stanu. Ale když jsem se pořádně podíval směrem, kterým jsem ukazoval... něco tam skutečně bylo. „Tam!“ zagestikuloval jsem o něco naléhavěji. Potrhanými mraky nad našimi hlavami začal prosvítat měsíc a zpoza duny, již jsem si náhodně vybral, jako by něco vylézalo. Nestanulo to na jejím vrcholu, nevystoupilo se ze stínu – prorazilo si to cestu skořápkou ztvrdlého písku.

Teď už to viděli i ostatní, začaly se ozývat zmatené výkřiky. Něco povstalo z písku. Strašlivě vyzáblá postava, bledá jako kost.

„Do prdele se vším...“ Utekl jsem z Pekla a Peklo mě zjevně pronásledovalo. Duna vyzvrátila kostlivce, jehož kosti pojila jen dávná vzpomínka na jejich někdejší uspořádání. Další kostra se drala z mokrého písku kus od té první a cestou na povrch se skládala dohromady, kůstku po kůstce.

Lidé všude kolem mě začali křičet a naříkat strachy, kleli, vzývali Alláha anebo ječeli. Udělali několik kroků vzad, začali couvat, někteří pomalu, jiní rychle. Následoval jsem jejich příkladu. Ještě nedávno by mě strach zcela ovládl a já bych se dal na bezhlavý útěk, avšak poslední dobou jsem viděl tolik smrti, v Pekle i mimo něj, že se mi podařilo udržet paniku na uzdě.

„Kde se tu vzali? Jaká je šance, že se utáboříte přímo v místě, kde zemřeli dva poutníci?“ Přišlo mi to pěkně nespravedlivé.

„Víc než dva,“ ozval se nesmělý hlas za mými zády. Prudce jsem se otočil a před stanem spatřil čtyři zahalené postavy. „Támhle!“ Mluvčí byla nejmenší ze všech, takže to musela být nejmladší Mina. Ukazovala někam nalevo. Písek na závětrné straně duny se začal zdvíhat, vzápětí se z něj vynořily dvě kostnaté ruce jako strašlivé trsy plevele.

„Kdysi tu stálo město.“ Ta nejvyšší... Danelle? „Poušť ho před dvěma staletími pohltila. Hladová Sahar zhltila mnoho takových.“ Zněla až příliš klidně, nejspíš byla v šoku.

Šejkovi služebníci začali ustupovat opačným směrem, prchající před novým nebezpečím. První dva kostlivci nás zjevně zahlédli, protože na nás upřeli své prázdné oční důlky a vrhli se k nám šíleným tempem. Zpomaloval je jedině sytký písek. Pohár mého zděšení téměř přetekl, avšak než jsem stihl vzít do zaječích, objevil se jeden z Ha'tariů a jako blesk prolétl táborem. Šejk ho tu musel nechat, aby strážil písečné duny, zatímco bude pryč.

„Nemám meč!“ Omluvně jsem rozhodil rukama a přispěchal ke čtyřem dcerám. Společně jsme stáli a sledovali, jak se Ha'tari střetl s prvním kostlivcem. Zahnutou čepelí mu řápl po krku. S uspokojením jsem zaznamenal tříštící se kost, lebka odlétla od těla, zatímco zbytek kostlivce narazil do muže, s praštěním od něj odskočil a zhroutil se na písek v nesourodé hromádce kostí.

Vzápětí se na válečníka vrhla druhá kostra a on ji bez meškání probodl.

„Idiote!“ křikl jsem možná trochu nespravedlivě – muž koneckonců jen sledoval své instinkty, a ty byly vytříbené.

Bohužel, tím, že ho propíchnete, kostlivci příliš neublížíte; rozhodně ne tolik jako v době, kdy jeho kosti halilo maso a v hrudním koši mu tepalo srdce. Kostra se vrhla vpřed, nedbajíc ostré šavle, a bledými pařáty vjela muži do očí. Válečník s výkřikem ustoupil a pustil meč, který zůstal kostlivci vězet mezi žebry.

Poslední cary mraků se rozptýlily, vlhký písek zalilo světlo a já viděl, že stvůru netvoří jen suché kosti, jak jsem si prvně myslel. Stříbřité paprsky ozářily jakousi šedou mázdru, jež pokrývala každou kost a pojila ji, byť chatrně, k té další, jako by se nad nimi stále vznášel duch jejich vlastníka a držel je pohromadě silou

pouhé vůle. V místě, kam dopadla první kostra, zemi pokryla mlha nebo kouř, načež se skvrna rozplynula, poušť se zachvěla a v písku se začaly objevovat zmučené tváře jako z nočních můr, dokud i ony neztratily tvar a nerozptýlily se do noci.

Ha'tari, ohnutý v pase, dál ustupoval, rukama se držel za obličej. Kostlivec se obrátil směrem k nám a dal se do běhu, meč vražený mezi žebry řinčel na celé kolo.

„Tudy!“ Obrátil jsem se na útěk a strnul, jako by do mě uhořel blesk. Do tábořiště se ze všech stran valila záplava stvůr, jejichž bledé kosti se v měsíčním světle jasně leskly. „Do prdele!“

Šejkovi lidé měli na obranu jen dýky a já při večeři nestihl ukradnout ani ubohý jídelní nůž.

„Támhle!“ Danelle mě chytla za rameno a ukázala k nejbližší mosazné lampě, které zapálili mezi stany. Všechny hořely na mahagonové tyči o délce šesti stop a byly zakončené širokým soklem.

„To je nám, kruci, k ničemu!“ křikl jsem, ale stejně jsem tyč popadl, shodil hořící lucernu a se zafuněním zvedl těžký podstavec.

Nebylo kam utéct, a tak jsem čekal na prvního z útočníků a dobře si úder načasoval. Stojan lampy vrazil kostlivci do hrudníku a rozdrtil ho, jako by byl ze sirek. Vzápětí mu přerazil páteř, která se sesypala k zemi v hromádce obratlů. Mrtvá věc se rozpadla na sto kusů – duch, jenž je k sobě poutal, zavřil ve vzduchu a následoval je na písek jako pruh šedé mlhy.

Máchnutí mě otočilo kolem osy a sestry měly co dělat, aby včas uskočily a neschytaly ránu tyčí. Než jsem se nadál, stál jsem ke svému nepříteli zády. Viděl jsem, že se ke mně ženou další dva a já nemám čas se napřáhnout. Vrazil jsem podstavec do hrudní kosti toho bližšího. Bez masa skoro nic nevážil, a tak ho náraz zastavil, zlomil mu kosti a poslal ho vzduchem k zemi. Druhý ke mně dorazil o vteřinu později, nicméně se mi podařilo vrazit mu násadu do krku jako při boji tyčí a srazit ho na písek, kde jsem mu svou vahou oddělil hlavu od těla dřív, než na mě dosáhl pařáty.

Zůstal jsem klečet na všech čtyřech uprostřed hromádky kostí, jen abych zjistil, že se k nám žene desítka nových nepřátel a ten

nejbližší je jen pár metrů ode mě. Další doráželi na šejkovy lidi, zraněné i nezraněné.

S prázdnýma rukama jsem padl na kolena a nevěřicně sledoval, jak se na mě vrhá kostlivec. Ani jsem nestačil zaječet a nad hlavou mi zasvištěl meč a rozťal lebku, která se mě chystala udeřit do obličeje. Zbytek stvůry se ode mě odrazil, rozpadl se na kousky a zanechal po sobě chladnou šedou mlhu bezmocně visící ve vzduchu. Kvapně jsem se postavil a zběsile mával rukama, protože duch se zjevně rozhodl, že se mi vpije do kůže.

„Tumáš!“ Tarelle mávla šavlí a teď mi ji vrazila do ruky. Byla to ha'tarijská čepel – musela ji sebrat z hromádky kostí, které zbyly po prvním nepříteli.

„Do prdele!“ Uhnul jsem dalšímu útočníkovi a usekl hlavu tomu za ním.

V patách mu běželo dalších pět nebo šest. Krátce jsem uvažoval, jestli by bylo lepší vzít nohy na ramena, anebo se zahrabat do písku, ale ani jedno nevypadalo moc nadějně. Než jsem stačil zvážit další možnosti, ze tmy se náhle vynořila obrovská silueta, vrazila do zástupu mrtvých a poslala je k zemi v hromádce praskajících kostí.

Kolem se prohnal Ha'tari na velbloudu se zahnutou šavlí v ruce. Další jeli těsně za ním.

Za pár okamžiků se objevil šejk se svými syny. Sesedli z velbloudů a křičeli rozkazy, máchajíce přitom meči.

„Stany tu nechte!“ vykřikl šejk Malik. „Tudy!“ A s tím ukázal k údolí klikatícímu se jako had mezi dunami, které nás obklopovaly.

Netrvalo dlouho a za šejkem na velbloudu se utvořil zástup kulhajících mužů a žen. Po stranách průvodu jeli jeho synové a vlastní ozbrojené stráže, zatímco Ha'tari obstarali zadní voj: pustili se do boje s hordou kostlivců, kteří se nepřestávali drát z mokrého písku za našimi zády.

„Pojedeme celou noc.“ Šejk se postavil ve třmenech a promluvil k nám ze sedla svého sněhově bílého velblouda. „Žádné zastavování. Kdo padne, bude ponechán svému osudu.“

Pohlédl jsem na Džahmína, jenž otce napjatě sledoval.

„Ha'tariové se o mrtvé postarají, že ano?“ Nezdálo se, že by se válečníci v sedle obrovských zvířat museli příliš obávat zástupu ztrouchnivělých kostlivců.

Džahmín na mě mrkl. „Když jsou kosti neklidné, blíží se džinové. Přijdou z prázdnoty.“

„Džinové?“ Vybavily se mi příběhy o kouzelných lampách, veselých chlapících v hedvábných kalhotách a třech přáních. „Jsou vážně tak hrozní jako ti mrtví, co se nás pokusili sežrat?“

„Horší.“ Džahmín odvrátil pohled a náhle vypadal spíš jako vylekaný kluk než jako rozzlobený mladík. „Mnohem, mnohem horší.“

3

„Takže, tihle džinové...“ Neurazili jsme ani dvě míle, když se mezi dunami zčistajasna rozednilo. Slunce pražilo a páliło a bylo stejně nesnesitelné jako jindy. Když jsme opustili koryto řeky času, zdálo se, že spíš než abychom kráčeli vstříc novému dni, kloužeme zpátky v náruč toho předchozího. Slunce vyšlo na západě jako naprostý opak východu, jehož jsme byli svědky před mnoha hodinami. Byl to značně znepokojivý pocit, a „znepokojivý“ není vzhledem k mým předchozím zkušenostem nijak mírné slovo! „Pověz mi o nich víc.“ Ve skutečnosti mě džinové nezajímali, ale pokud Mrtvý král za klíčem posílal další sluhy, alespoň budu vědět, před čím prchám.

„Jsou to stvoření neviditelného žhnoucího ohně,“ ozval se Mahúd po mé pravici.

„Stavitelské slunce je jistě přitáhne jako lampa můry.“ Džahmín nalevo. Celou cestu jeli vedle mě, nejspíš proto, abych se nemohl bavit s jejich sestrami.

„Bůh stvořil tři bytosti obdařené silou myšlenky,“ zavolal šejk Malik přes rameno. „Anděly, muže a džiny. Největší z džinů, Šajtan, se vzepřel Alláhovi a byl svržen.“ Šejk přitáhl velbloudu otěže a počkal, až ho dojedeme. „V poušti tančí mnoho džinů, ale nejsou významní. V této části Sahar je jen jeden velký džin. Toho bychom se měli bát.“

„Chcete mi tvrdit, že po nás jde Satan?“ Očima jsem neklidně tékal po vrcholech dun.

„Ne.“ Šejk Malik po mně blýsknul úsměvem plným bílých zubů. „Ten žije v srdci Sahar, kde člověk nepřežije.“

S úlevou jsem svěsil ramena.

„Tohle je jen jeho bratranec.“ A s těmi slovy pobídl svého velblouda a pospíšil si k předvoji Ha'tariů.

Zubožená karavana se plahočila dál, klikatila se mezi dunami pěším tempem raněných, které spálilo stavitelské slunce, polámali si kosti při následném výbuchu anebo je potrhali kostlivci nořící se z dávného písku.

Hrbil jsem se v sedle zapáchajícího velblouda zahalený do poušt-ních šatů a zpocený jako pes, kýval jsem se do rytmu jeho chůze a modlil se, aby míle mezi námi a bezpečím Hamady rychle ubíhaly. Nevím proč, ale věděl jsem, že tam nedojedeme. Možná jsme zpečetili svůj osud, když jsme se odvážili promluvit o džinech. My o vlku a vlk za dveřmi, jak se říká.

Stavitelská slunce po sobě zanechají neviditelný oheň, to ví každý. Dokonce i v Červené marce jsou dosud místa, která nesou stopy Tisíce sluncí. Místa, jimiž projdete, na kůži vám bez důvodu naskáčou puchýře a za několik dní zemřete strašnou smrtí. Lidé je nazývají Zemí zaslíbenou. Jednou nám bude znovu patřit, ale hned tak to nebude.

Napůl jsem čekal, že se džin objeví zničehonic tak jako stavitelské slunce, jen neviditelný: jednoho po druhém nás přemění v planoucí pochodně, hořící louče roztaveného tuku. V Pekle jsem viděl strašlivé věci a má představivost neznala mezí.

Avšak džinové pálí muže zevnitř.

Začalo to slovy psanými do písku. Když jsme se plazili mezi dunami, jejich oslnivě bílé svahy náhle zjizvil vlnitý pohanský rukopis. Nejdřív ho bylo vidět jen v místech, kde slunce spalovalo svah pod úhlem dost hlubokým, aby vystouplá písmena vrhala stín.

Po nějaké době si Tarelle všimla, že písmo na okolních svazích hovoří o našem osudu.

„Co říkají?“ Ve skutečnosti jsem to vědět nechtěl, ale na takovou věc se zeptat musíte.

„Neptej se.“ Mahúd vypadal, jako by pozřel příliš mnoho ovčích bulev.

Bud' byla celá karavana gramotná, anebo je úzkost nakažlivá, protože za několik minut od Tarellina objevu každý poutník jako by jel anebo kráčel zamčený ve vlastní bublině zoufalství. Lidé pronášeli rozechvělé modlitby, Ha'tariové se stáhli z pouště a přimkli se k průvodu, jako by na nás ze všech stran dotíral písek, prázdný a širošířý.

Mahúd měl pravdu, neměl jsem se ptát, ale část mého já toužila po pravdě. Řádky slov se rýsovaly proti hladkým bokům dun a přitahovaly můj pohled, což bylo zároveň děsivé i k zešílení. Měl jsem sto chutí popohnat velblouda a rozmetat vzkazy na prach, ale strach mě držel uprostřed kolony. Když přijdou potíže, nejdůležitější je být nenápadný. Nepřitahuj k sobě pozornost, nebud' hromosvod.

„Jak daleko ještě?“ Tu otázku jsem položil několikrát, nejdřív popuzeně, potom zoufale. Byli jsme blízko. Deset mil, možná patnáct, a Sahar odhalí Hamadu. Další město čekající, až ho poušť utopí a promění v písek. „Jak daleko ještě?“ zopakoval jsem, jako by tím míle odsýpaly rychleji.

Mahúd si mě nevšímal, a tak jsem se otočil k Džahmínovi, který na mě upřeně hleděl. Něco v jeho upjatosti a podivném držení těla v sedle velblouda mě zarazilo a zdusilo mi otázku v hrdle.

Podíval jsem se na něj. Měřil si mě stejným tvrdým pohledem jako jeho otec – a vtom jsem to zahlédl. Záblesk plamene, kapička záře v panenkách jeho očí.

„Co... co se v tom písku píše?“ vykoktal jsem.

Džahmín pohnul rty, jako by se chystal odpovédět, ale pak otevřel ústa, až mu zapraskala čelist. Ven se vydralo zasyčení jako písek proháněný větrem po dunách. Předklonil se, popadl mě za zápěstí a pod dlaní se mu vznítil oheň. Zuřivý krutý plamen, jenž se do mě snažil vniknout. Celý můj svět se zmenšil na ten žhoucí dotyk, nic jiného jsem neviděl ani neslyšel, nedýchal jsem, cítil jsem jenom bolest. Bolest a vzpomínky, ty nejhorší vzpomínky ze všech... vzpomínky na Peklo. Zatímco jsem v nich

tonul a trpěl jako zvíře, hlavou mi blesklo, jak dlouho bude trvat, než džin prchne z Džahmína, zhltné mé maso a vžene mou ubohou duši do Pekel, kde budu bloudit až na věky věků. V jedné vzpomínce jsem spatřil Snorriho. Stál na začátku příběhu, který jsem nechtěl znát, tvář mu zdobil ten jeho úšklebek – bezstarostný, hloupý, statečný, nakažlivý úsměv... Toho jsem se musel držet. Musel jsem zůstat tady, v této chvíli, se svým tělem i bolestí. Musel jsem –

Snorri mě drží za zápěstí, druhou rukou spočívá na mém rameni, takže nespadnu. Vzhlížím k němu. Za zády má mrtvou oblohu, která krvácí oranžovým světlem. Bolí mě celé tělo.

„Ty dveře ti vyklouzly, vid’?“ Postaví mě. „Sám jsem je nedokázal udržet. Musel jsem tě protáhnout skrz, než se znova zabouchly.“

Málem zavřeštím hrůzou. „Aha.“

Dveře mám přímo před sebou, matný stříbřitý obdélník vrytý do mdle šedé stěny obrovského balvanu. Dívám se, jak mi mizí před očima. Všechn můj život, celá má budoucnost, všechno, co znám, leží na druhé straně těch dveří. Stojí tam Kara a Hennan, kousíček ode mě, a stále se na ně zmateně dívají.

„Dej Kaře chvilku, ať může zamknout. Potom půjdeme.“ Snorri se za mnou tyčí.

Kařin zmatek se co nevidět změní v hněv, až zjistí, že jsem jí klíč ukradl z kapsy. Ta věc mi téměř skočila do ruky a přilepila se mi k prstům, jako by chtěla, abych ji vzal.

Rychle se rozhlédnu kolem. Posmrtný život se zdá být pozoruhodně nudný. V příbězích pro děti se vypráví, že Stavitelé postavili lodě, které létaly, a některé se dokonce vznesly až nad mraky a do tmy mezi hvězdami. Povídá se, že nejbohatší králové podrobili své šlechtice tak nemilosrdným daním, že je dostali do chudobince, a pak postavili loď tak obrovskou a rychlou, s plachtou o šířce tisíc akrů, že donesla lidi až na Mars, který je stejně jako Měsíc svým vlastním světem. Lidé urazili tisíce a tisíce mil a vrátili se s obrázky místa plného mrtvých rudých skalisek, rudého prachu a rudého větru, který nikdy nepřestává vát... a už nikdy se tam neobtěžovali vrátit. Země mrtvých vypadají podobně... jen jsou o něco méně rudé.

Sucho mě bodá do kůže, jako by sám vzduch trpěl žízní, celé tělo mě bolí jako zhmožděné. Stíny ve Snorriho tváři působí v mrtvém světle zlověstným dojmem, jako by jeho kůže byla stínem nataženým přes kost, a ten se mohl každou chvíli vypařit a zanechat po sobě nahou, holou lebku.

„Co má být krucinál *tohle*?“ Vyčítavě ukážu prstem někam za jeho rameno. Tohle jsem zkusil jednou, v den, kdy jsme se potkali, a Snorri se ani nepohnul. Teď se však otočí, protože mi věří. Rychle vytáhnu Lokiho klíč z kapsy a bodnu s ním směrem k mizejícím dveřím. Objeví se klíčová dírka, klíč do ní vjede jako po másle, otočím jím tam a zpátky a vytáhnu ho. Rychleji, než bys řekl švec. Je zamčeno.

„Nic nevidím.“ Když se obrátím zpátky, Snorri stále mžourá k zubatým skaliskům. Důvěra je užitečná věc. Strčím klíč do kapsy. Pro Kelema měl cenu čtyřiašedesáti tisíc zlatých. Mně rozhodně stojí za krátký pobyt v zemích mrtvých. Zase ty dveře otevřu, až si budu jistý, že na mě na druhé straně nečeká Kara. Pak půjdu domů.

„Možná to byl jen stín.“ Těkám očima po obzoru. Není na něm nic povzbudivého. Nízké kopce protkané hlubokými žleby se táhnou do dálky v ponurém soumraku. Obrovský balvan vedle nás je jedním z mnoha – před námi se prostírá celá kamenná pláň: rozpukané skály, trčící zubaté kusy bazaltu vklíněné v matném načervenalém prachu. „Mám žízeň.“

„Jdeme.“ Snorri si hodí sekeru na rameno a vyrazí vpřed, míjí jednu ostrou skálu za druhou.

„Kam?“ Následuju ho, dávám pozor, kam šlapu, pod podrážkami bot cítím nepříjemně špičaté kameny.

„K řece.“

„A ty víš, že leží tímhle směrem... jak?“ Mám co dělat, abych mu stačil. Není tu horko ani chladno, jen sucho. Fouká vítr, příliš slabý, než aby zvěřil prach, ale fouká přímo skrz nás, ne kolem, ale skrz, jako hluboká bolest uvnitř kostí.

„Tohle jsou mrtvé země, Jale. Všichni jsou ztraceni. Ať už se vydáš kterýmkoliv směrem, zavede tě tam, kam potřebuješ. Jen musíš doufat, že je to místo, kde chceš být.“

Nic na to neřeknu. Barbaři jsou vůči logice imunní. Místo toho se obrátím ke skále, v níž se rýsují dveře, a snažím se vtisknout si ji do paměti. Na pravé straně je zahnutá, skoro jako písmeno „r“. Dveře bych měl být schopný otevřít odkudkoliv, ale nechci na to spoléhat. K tomu, abychom je objevili, jsme potřebovali mága jako Kelem, a ten byl teď s největší pravděpodobností v zemích mrtvých. Rád bych se vyhnul situaci, kdy se ho budu muset ptát, kterými dveřmi odejít.

Spěcháme dál na bolavých nohách, kráčíme od jednoho kusu skály k druhému, vlečeme se prachem v místech, kde jsou kameny o něco řidší. Až na naše kroky je kolem mrtvolné ticho. Nic tu neroste. Je to suchá, nekonečná pustina. Žádné vřeštění, roztrhaná těla, mučení, démoni.

„Tohle jsi čekal?“ Několika dlouhými kroky Snorriho doženu.

„Ano.“

„Vždycky jsem si myslel, že Peklo bude... živější. Vidle, kvílící duše, ohnivá jezera.“

„Völvy praví, že bohyně utká Hel každému muži na míru.“

„Bohyně?“ Ukopnu si palec o kámen skrytý v rudém prachu a s klením se belhám dál.

„Strávil jsi celou zimu v Trondu, Jale! Copak ses vůbec nic nenaučil?“

„Do háje.“ Kulhám vpřed. Prsty mě bolí tak, že se skoro rozbrečím. Jako bych šlápl do kyseliny, a ta mi teď rozežírала nohu. Jestli vám v zemích mrtvých pouhý nakopnutý palec dokáže způsobit takovou bolest, nechci si představovat, co udělá skutečné zranění. „Naučil jsem se víc než dost.“ Jen ne ty jejich zatracené ságy. Většina z nich je stejně o tom, jak Thór někoho praštil kladivem. Rozhodně jsou zajímavější než příběhy, které nám dává za vzor Řím, ale je lepší se jimi v životě neřídit.

Snorri se zastaví a já udělám další dva kroky, než si uvědomím, že se nehýbe. Otočím se a on rozpráhne paže. „Vládne tu Hel. Střeží mrtvé –“

„Ne, počkej. Tuhle si pamatuju.“ Vyprávěla mi o ní Kara. Hel, bohyně s ledovým srdcem, z poloviny zářivý alabastr, z druhé černá tma. „Střeží duše mužů, bílým okem vidí dobro, které se

v nich ukrývá, zatímco to temné odhalí každé zlo. A ani na jednom jí nezáleží... je to tak správně?“ Poskakuju na jedné noze a mnou si palec.

Snorri pokrčí rameny. „Skoro. Vidí odvahu lidských srdcí. Ragnarök se blíží. Ne Tisíc sluncí, ale skutečný konec, kdy svět pukne a vznítí se a obři povstanou. Pak bude záležet jen na odvaze.“

Rozhlédnu se po skalách, prachu a holých kopcích. „Jestli je tohle tvé Peklo, kde je to moje?“ Nechci ho vidět. Ani trochu. Ale stejně – potloukat se pohanským podsvětím se mi nezdá... správné. Nevím, třeba je v mém pekle klíčovou přísadou skutečnost, že nikdo neuznává přednost šlechtice před plebejcem.

„Nevěříš v něj,“ odpoví Snorri. „Proč by ho pro tebe Hel stávla, když v něj nevěříš?“

„Věřím!“ Přísahat víru ve všechny věci je už takový můj reflex.

„Tvůj otec je kněz, vid’?“

„Kardinál! Je to kardinál, ne nějaký mizerný vesnický kněz.“

Snorri pokrčí rameny, jako by to byla pouhá slova. „Děti kněží věří jen zřídkakdy. Nikdo není prorokem ve vlastní zemi.“

„Takové pohanské nesmysly jsou –“

„To je z bible.“ Snorri se znovu zastaví.

„Aha.“ Taky se zastavím. Nejspíš má pravdu. O náboženství jsem se nikdy moc nezajímal, ledaže šlo o klení nebo škemrání o milost. „Proč zastavujeme?“

Snorri neodpoví, a tak pohlédnu stejným směrem jako on. Vzduch před námi se tetelí a třští, prasklinami vidím záblesky oblohy, která se zdá neuvěřitelně modrá: příliš plná života, než aby pro ni bylo v téhle vyprahlé pustině místo. Trhliny se zvětšují, zahlédnu svištící meč, spršku šarlatové krve a náhle se sem jakoby odnikud vpotácí muž – a trhlina se za ním uzavře. Říkám muž, ale je to jen jeho vzpomínka: bledý obrys v místech, kde bych čekal tělo. Postaví se a nezvíří ani smítko prachu. Vidím bezkrevnou ránu, co ho zabila, hluboký šrám na čele, který pokračuje přes klíční kost a pak hluboko do masa.

Zatímco se muž staví na nohy, všude kolem dochází k tomu samému. Z neznámého bitevního pole sem oblohou propadávají další mrtví. Nevšímají si nás, stojí se skloněnou hlavou, pár šrámů

na zbroji, všichni beze zbraně. Chystám se zavolat na prvního z nich, když vtom se otočí a odkráčí pěšinou poblíž té naší: ubíhá vpřed, ale stáčí se mírně doleva.

„Duše.“ Chci to říct nahlas, ale unikne mi jen zašeptání.

Snorri pokrčí rameny. „Mrtví.“ Taky se dá do kroku. „Půjdemo za nimi.“

Chci ho následovat, ale vzduch se přede mnou roztrhne. Vidím svět, cítím ho, cítím vánek i jeho chuť na jazyku. A náhle pocho-pím sžíravý hlad, který jsem zahlédl v očích mrtvých. V téhle vyprahlé pustině nejsem ani hodinu, a přece je na mě příslib světa tam venku skoro příliš. Zuří v něm bitva, vedle níž je Aralský průsmyk pouhou šarvátkou: muži se masakrují jasnou ocelí, slyším divoké výkřiky, řev šiků vecpaných na malé místo, ječení zraněných, sténání umírajících. I tak se vrhnu vpřed; tolik toužím po světě živých, že i pár vteřin předtím, než mě probodnou kopím, za to stojím.

Zastaví mě další duše. Ta, která sem vetkla trhlinu, jíž se teď dívám. Srazíme se čelně, když voják vplouvá do smrti. Vůbec nic neváží, zůstaly z něj jen obrysy, připomínka muže, jímž býval, a kvílení děsu a hněvu posledních pár chvil před smrtí. I tak to stačí, aby mě zastavil. Sežehne mi kůži, vsákne se do ní a já s jekem uskočím. Zaplaví mě jeho vzpomínky, utápím se v jeho zármutku. Jmenuje se Martell. Martell Harris. Jeho jméno se zdá důležitější než to moje. Snažím se vzpomenout si, kdo jsem, pokouším se to vyslovit, ale zjišťuju, že mé rty zapomněly tvar mého jména.

„Vstávej, Jale!“

Jsem na zemi, všude kolem mě víří prach. Snorri nade mnou klečí, obličej zastřený prameny tmavých vlasů. Ztrácím ho. Propadám se. Kolem létá písek, je čím dál hustší. Jsem Martell Harris. Meč mnou projel jako led, ale jsem v pořádku, jen se musím vrátit do bitvy. Martell hýbe mými pažemi, pokouší se vstát, Jale je pryč, padá do prachu.

„Zůstaň se mnou, Jale!“ Cítím Snorriho stisk. Nic jiného, jen jeho železné sevření. „Nedovol mu, aby tě vyhnal. Jsi Jale. Princ Jale Kendeth.“

Snorri konečně jednou vysloví mé jméno správně, s titulem a všemi náležitostmi, a to mě vytrhne z jemného objetí prachu.

„Jalan Kendeth.“ Stisk zesílí. Opravdu to zabolí. „Řekni to! ŘEKNI TO!“

„Jalan Kendeth!“ vyrazím ze sebe mocným hlasem.

Zjistil jsem, že hledím do tváře věci, jež bývala synem šejka Malika Džahmínem, než ho džinův plamen strávil zevnitř a zůstala z něj jen prázdná skořápka. Vzpomínka na nebohou duši lapenou v Pekle a na to, jak do mě zkusila vniknout a ukrást mé tělo, mě probírala a vybičovala, abych s džinem zápolil o vládu nad sebou samým. Využil jsem všechny fígle, které jsem se naučil ve vyprahlé pustině.

Železný stisk na mém zápěstí byl jako těžká kotva. A ta bolest! Teď, když se mi vrátily smysly, mi připadalo, jako by mi celá ruka plála bílým ohněm. V zoufalé snaze uniknout dřív, než džin opustí Džahmína a posedne i mě, jsem ho vši silou udeřil hlavou do čela a vykroutil se mu. V příštím okamžiku jsem vrazil velbloudovi paty do slabin. Zvíře popuzeně zasténalo, ale pak skočilo vpřed a dalo se do trysku. Poskakoval jsem v sedle jako žok a držel se zuby nehty.

Ani jednou jsem se neohlédl. Dámy v nesnázích ať vezme čert. Poslední vteřinu v ocelovém sevření jsem ucítil známý pocit. Když do mě džin zkusil proniknout, má vlastní duše se drala ven. Věděl jsem přesně, jaké je být v Pekle, a vůbec jsem nepochyboval, že právě tam se džin snaží vtlačit zbytky mého těla, které nebude potřebovat.

Asi po míli, stále ještě v nekonečné úžině mezi dvěma mohutnými dunami, které nás obklopovaly, můj velbloud náhle zastavil. Zatímco koně se často ženou až za hranice svých sil, když je správně povzbudíte, velbloudi jsou z úplně jiného těsta. Ten můj se zkrátka rozhodl, že už toho má tak akorát, a zničehonic zapřel nohy o sypký písek. Nezkušený jezdec, navíc vyděšený k smrti, musí také spoléhat na písek, pokud chce zpomalit. Toho nejlépe docílí, pokud hybnosti dovolí, aby ho širokým obloukem vyhodila ze sedla. Pak už se nemusí o nic starat.

Spěšně jsem se postavil a zuřivě prskal tvrdá zrnka, která se mi dostala do zubů. Stačí se pořádně ztrapnit, a zapomenete i na tu nejhorší bolest. Ohlédl jsem se zpátky klikatou cestou mezi dunami a viděl jsem, jak se na obzoru zdvíhá písečná bouře. Na té mi dělaly starosti čtyři věci. Zaprvé, u písku je na rozdíl od prachu potřeba zatraceně silný vítr, aby ho zvedl do vzduchu. Zadruhé nešlo tak docela o typickou písečnou zeď – tahle bouře jako by se soustředila do úžiny mezi dvěma dunami, které nebyly ani dvě stě metrů od sebe. Zatřetí skoro nefoukalo. A konečně – ta trocha větru foukala proti bouři, a ta přesto postupovala mým směrem značně znepokojivým tempem!

„Do prdele. Do prdele. Do prdele.“ Skočil jsem ke svému velbloudovi a začal se na něj škrábat. Nejspíš jsem ho svou panikou nakazil, protože vystřelil dřív, než jsem se vysoukal do sedla. Chvilí jsem bezmocně visel na jeho hrbu – jízda na velbloudu je obtížná i za běžných okolností a zoufalství vám bohužel ne vždycky poskytne dostatečné jištění. A tak jsme se já a můj velbloud rozloučili a mně zůstala jen hrst velbloudích chlupů, páchnoucí deka a dvoumetrový pád na zem.

Při nárazu jsem si vyrazil dech, a než jsem stačil otevřít ústa k novému nádechu, bouře mě dostihla. Cítil jsem džinovu přítomnost, byl slabší, než když posedl Džahmína, ale byl tu – písečnými prsty mi dráсал obličej, hořel v každém zrnku písku vířeného zběsilým větrem.

Tentokrát záutočil nepřímo. Pokusil se mě přemocit a srazit mou duši do Pekla, ale z nějakého důvodu, snad proto, že jsem se odtamtud právě vrátil, nebo díky magii kolující v žilách Kendethů, jsem mu odolával. Připravil mě o zrak i sluch, choulil jsem se, pokoušel se nadechnout a nespálit si při tom plíce, doufal jsem, že mě písek nepohrbí zaživa, zatímco džin neustále slídil na okraji mé mysli a pokoušel se vklínit dovnitř. Znovu mě zaplavily vzpomínky na Peklo, viděl jsem Snorriho, jak mě chytá, jak mi pomáhá vyhnat duši toho cizince, jak mě staví zpátky na nohy.

„Nikdy.“ Ta slova jsem procedil skrz zaťaté zuby a stažené rty. Džin mě dvakrát neošálí. „Jsem Jalan Kendeth a se svými lstmi jsi na mě –“

Ale z písku je prach, který mě dusí, mocná paže mě tahá ven na vzduch, prsty mi svírají košili.

„Jsem Jalan Kendeth!“ vykřiknu a rozkašlu se na celé kolo. Písek smíšený se slinami vypadá na mých rukou jako krev. „-alan...“ Zakašlání. „Kendeth!“

„Hodný kluk!“ Snorri mě postaví na nohy a zbaví mě nejhoršího prachu. „Jeden z těch mrtvých do tebe vrazil a skoro ti ukradl tělo!“

Cítím, že jsem byl někde jinde, na nějakém písčitém místě, dělal jsem něco důležitého. Bylo tu něco, na co si musím vzpomenout, něco zásadního... snažím se, seč můžu, ale nedokážu si to vybavit.

„Ukrást mi tělo? To... to dokážou?“ Další prskání. Hrudník mě bolí jako čert. Otřu si ruce do kalhot. Zažily lepší časy. „Mrtví ti dovedou ukrást tělo?“

Snorri pokrčí rameny. „Rozhodně je lepší neplést se jim do cesty.“ Počká, až se vzpamatuju, netrpělivě čeká, až bude moci následovat duše, které jsme předtím zahlédli.

„Prach a skály.“ Ještě nejsem připravený. „Na nic horšího se severští vypravěči nezmůžou?“

Znovu pokrčí rameny. „Nejsme jako vaši následovníci Bílého Krista, Jale. Neslibuji vám žádný ráj, žádné toulky po zelených pastvinách pro vyvolené, žádná věčná muka pro hříšníky. Jenom Ragnarök. Poslední bitvu. Žádný slib spásy nebo šťastného konce, jen vědomí, že všechno skončí krví a válkou a mužům se dostane poslední příležitosti pozvednout sekeru a vykřičet svůj vzdor z plných plic. Kněží říkají, že smrt je jen místem dlouhého čekání.“

„Úžasně.“ Napřímím se. Rychle zvednu ruku, protože chce odejít. „Jestli je to místo čekání, tak nač ten spěch?“

Snorri si mě nevšímá. Místo toho přede mnou podrží zaťatou pěst, kterou vzápětí otevře. V dlani má hroudu rudého prachu. „A kromě toho to není prach. Je to uschlá krev. Krev všech lidí, kteří kdy žili.“

„Ukážu ti strach v hrstce prachu.“ Vydechnu bez přemýšlení. Snorri se usměje.

„Elliot John,“ řeknu. Jednou jsem strávil celý den biflováním

citátů z klasické literatury, abych udělal dojem na ženu značných znalostí, která byla nekřesťansky bohatá a její postava připomínala přesýpací hodiny plné sexu. Všechno jsem už dávno zapomněl, ale nějaký citát občas vypluje na povrch. „Velký bard ze stavitelských časů. Taky napsal nějaké z těch písní, co Vikingové tak rádi masakrují ve svých hodovních síních!“ Začnu se opраšov-
vat. „Jen pěkná slova, nic víc. Prach je prach. Je mi jedno, odkud pochází.“

Snorri dovolí prachu, aby mu proklouzl mezi prsty a nechal se odnést větrem. Chvilí je to skutečně jen prach. A pak to uvidím. Strach. Jako by prach přerostl v živou bytost, snaší se k zemi a kroutí se, objevuje se náznak obličeje, nemluvněte, dítěte, na to, aby šly rozeznat rysy, jsou příliš nezřetelné, může to být kdokoli... já... náhle jsem to já... tvář stárne, je propadlá, sešlá, prázdná, pouhá lebka a pak je pryč. Zbude mi jen děs, jako by mi před očima v mžiku přešel celý život. Jako bezvýznamný prach ve větru.

„Pojďme.“ Musím pryč, potřebuju jít a nepřemýšlet.

Snorri vyrazí jako první, kráčí směrem, kterým se vydaly duše, i když po nich není ani stopy.

Jdeme celou věčnost. Není den ani noc. Mám hlad a žízeň, jsem hladovější a žíznivější, než jsem kdy v životě byl, ale nehorší se to a já vím, že nezemřu. O jídle, pití a umírání tu možná nikdy neslyšeli – na tomhle místě se jen čeká a trpí. Pomalu vás to užírá zevnitř. Jsem příliš vyprahlý, než abych si stěžoval. Je tu jen prach, skály, vzdálené kopce, které se nepřibližují, a Snorriho záda, jež se neustále pohybují vpřed.

„Zajímalo by mě, co by na tohle místo řekla Aslaug.“ Možná by ji taky děsilo. Nebyla tu žádná tma, jen mrtvolné světlo, které nevydává teplo ani stín.

„Baraquel by tu byl skvělým pomocníkem,“ řekne Snorri.

Nakrčím rty. „Ta hnidopišská stará panna? Určitě by tu našel spoustu témat pro svá mravokárná řečnění.“

„Byl to bojovník světla. Měl jsem ho rád,“ řekne Snorri.

„Víš určitě, že mluvíme oba o tom stejném, otravném andělovi?“

„Možná ne.“ Snorri pokrčí rameny. „To my mu propůjčili hlas. Vyrostl z našich představ. Třeba byl pro tebe jiný. Ale oba jsme ho spatřili v Osheimu na prahu zlomágů. A jistě se shodneme, že tenhle Baraqel by se nám teď velmi hodil.“

Proti tomu nemám co namítnout. Vysoký jako topol, zlatá křídla a stříbrný meč. Baraqel byl možná nesnesitelný otrava, ale měl srdce na pravém místě. A právě teď bych ho milerád strpěl ve své hlavě a naslouchal jeho řečem, jaký jsem nenapravitelný hříšník, kdyby to znamenalo, že se zázračně zhmotní ve chvíli, až přijdou potíže. „Možná jsem se unáhlil –“

„Co?“ Snorri se zastaví a rozpřáhne paže, aby mě zastavil.

Kousek před námi je mílový kámen, starý, šedý a ošlehaný větrem. Je do něj vyrytá římská šestka, na jedné straně se leskne krev. Rozhlédnu se kolem. Nic dalšího tu není, jen starý milník utopený v prachu. V dálce, daleko za námi, mezi obrysy balvanů rozesetých po široširé pláni stěží rozeznám kámen, který jako by se mírně klonil do strany a připomínal písmeno R.

Snorri si klekne, aby si prohlédl krev na kameni. „Je čerstvá.“

„Neměli byste tu být.“ Před námi stojí chlapec a po tváři mu stékají potůčky krve. Malé dítě, o nic větší než mílový sloupek. Ještě před chvílí tu nebyl. Bude mu nanejvýš šest nebo sedm. Má proraženou lebku, světlé vlasy se na jedné straně barví do šarlata. Po obličejí mu stékají dvě krvavé rovnoběžky, tečou mu do levého oka a rozdělují jeho tvář, takže vypadá jako samotná Hel.

„Jen procházíme,“ odpoví Snorri.

Za námi se ozve zavrčení. Pomalu se otočím a vidím, že se k nám blíží obrovský pes. Už jsem spatřil většího, koneckonců jsem měl tu čest s vlkem Fenrim, ale stejně je to velký hafan – jeho hlava mi dosahuje k hrudi. V jeho očích vidím, že by nás milerád slupnul k večeri.

„Nechceme dělat potíže.“ Sáhnu po zbrani. Meč Edrise Deana. Snorri položí ruku na mou dřív, než stačím tasit.

„Neboj se, Spravedlnost vám neublíží. Přišel, aby mě chránil,“ řekne chlapec.

Otočím se tak, abych viděl na oba zároveň. „Nebojím se,“ zalžu.

„Strach je někdy užitečný přítel – ale nikdy dobrý pán.“ Chla-

pec na mě pohlédne, krev z jeho rány kape do písku. Nezní jako dítě. Přemýšlím, jestli se ty řeči naučil ze stejné knihy jako já.

„Proč tu otálíš?“ zeptá se Snorri a klekne si, aby chlapci viděl do tváře, i když se drží v bezpečné vzdálenosti. „Mrtví musí překročit řeku.“

Psisko nás obejde a postaví se vedle mílového kamene. Chlapec ho pohladí po hřbetě. „Zůstal jsem tu. Jakmile jednou překročíte řeku, musíte být silní. Vzal jsem si jen to, co jsem potřeboval.“ Usměje se na nás. Je to milý kluk, roztomilý... až na všechnu tu krev.

„Poslyš,“ projdu kolem Snorriho a přiblížím se k němu, „neměl bys tu být úplně s–“

Pes je náhle větší než Fenris, a navíc hoří. Od čumáku po ocas ho halí žhoucí plameny, sálají mu z očí. Jeho mordu mám těsně u obličeje, a když ji otevře, aby zavyl, zpoza ostrých tesáků vyrazí peklo.

„Ne!“ vykřikl jsem a zjistil, že stojím tváří v tvář džinovi v mém srdci písečné bouře. Znovu jsem odolal jeho pokusům vyhnat mě z mého těla. Možná se lekl toho pekelného psiska. Mě každopádně vyděsilo natolik, že jsem měl co dělat, abych se zároveň nepomočil a nepokálel.

Džina jsem viděl jen proto, že každé zvířené zrnko písku, které prošlo jeho tělem, se rozpálilo doběla a vykreslilo tak zářivou siluetu, z jejíž závětrné strany, v místech, kde se jí prodrál vítr, prýštil hořící písek. Přímo přede mnou stál démon, tak hrozný, jak jsem si ho vždycky představoval, uloupený ze zjitřených myslí církevníků – s rohy, drápy a očima planoucíma bílým ohněm.

„Do prdele.“ Útěk je poměrně obtížný, když vězíte po prsa v písku. A pak přišlo to nejhorší. Skrz zuřící bouři jsem zahlédl tělo ležící s rozhozenými údý na duně za džinovými zády. Vítr na okamžik polevil a umožnil mi lepší výhled... Nechápu, jak je to možné, ale byl jsem to já, s mrtvými očima a ústy dokořán. Mohl jsem se jen dívat... vyvržená duše, kterou stahovalo samo Peklo!

Džin se tyčil přímo přede mnou, zbarvený žhoucím pískem, prýštícím z jeho siluety. Byl na dosah ruky, mezi mnou a mým tělem. Dokonce se mě nemusel ani dotknout – duna mě zjevně

toužila stáhnout do písečných hlubin. Bez sebe strachy jsem ponořil ruce do písečného moře a pokusil se vytáhnout meč, ale písek mě porazil a mé tápající prsty se vynořily prázdné. Strhl jsem si klíč z krku, aniž bych věděl, k čemu mi bude nebo jestli je to on, protože když vítr na vteřinu polevil, viděl jsem ho na svém bezvládném těle. Sevřel jsem ho tak pevně, jak jsem dokázal. „No tak! Pomoz mi nějak!“

V odpověď na mou prosbu písek kolem mě ustoupil a odhalil padací dveře zasazené přímo do duny. Byl jsem v nich zapadlý ze dvou třetin. Když jimi prosvištěl písek, sklouzl jsem taky. Povedlo se mi vyprostit paže a zachytit se. Visel jsem nad známou plání ozářenou mrtvým světlem. „Ale no tak!“

Na duně jsem se neměl o co zapřít. Díra mě dál pohlcovala, a tak jsem se chytil jediné věci ve své blízkosti. Napůl jsem čekal, že si spálím ruce, ale navzdory zdánlivě žhoucím písku džin nevydával žádné teplo – sálal jen němým hněvem a nenávistí.

Prsty mě pálily jako ďas, ale pořád ne dost, abych byl ochotný ho pustit, spadnout do Pekla a nechat mu své tělo na hraní. „Ty parchante!“ Sevřel jsem džina a vytáhl se vzhůru. Drapl jsem ho za rohy, za ostruhy, za tučné břicho – všechno, co mi přišlo pod ruku. Pomocí síly, kterou zrodil strach, jsem se vytáhl skoro až nahoru. To ho zaskočilo, a i když má duše na vahách soudců možná nevážila tolik co jiné, stačila, abych stáhl džina dolů, zatímco já jsem se sápal vzhůru.

Za chvíli jsme leželi v zápasnickém zámku a snažili se toho druhého procpat padacími dveřmi, v nichž jsme teď oba vězeli asi po pás. Džin byl silnější a těžší než já – což se zdálo pěkně nespravedlivé, když vezmu v potaz, jak jím províval vítr –, zároveň měl rohy a ostny a taky dvě řady špičatých zubů, které by nejspíš přepilovaly i kost.

Naštěstí se ukázalo, že když jste jen duše bez těla, trny a ostré hrany vám příliš neuškodí. Důležitá je touha zvítězit, anebo, v mém případě, se osvobodit. Panika vám většinou moc nepomůže, ale správně cílený děs je často darem od boha. Vrazil jsem Lokiho klíč džinovi do oka, popadl jsem ho za povislé ušní laloky a vytáhl se nahoru. Botou jsem mu stoupl na krk a zapřel se, čímž

jsem ho stlačil hlouběji do pekelné jámy, kde se díky své tloušťce rychle zaklínil. Musel jsem na něj párkrát skočit a několikrát se mu patami zarýt do ramen, než konečně proletěl skrz jako zátko, co vystřelí z hrdla láhve. Skoro jsem tam sletěl za ním, ale pomocí skoku, notné dávky hrabání a v neposlední řadě i paniky se mi podařilo vyškrábat se na dunu, kde jsem zůstal ležet. Vichr kolem mě pomalu skomíral, písek se usazoval.

Rychle jsem zavřel padací dveře a zamkl je Lokiho klíčem. Okamžitě zmizely a já zjistil, že zoufale bodám do písku. Pokrčil jsem rameny a obezřetně se vydal ke svému tělu. Znovu se zhostit své tělesné schránky je pozoruhodně snadné, což je jediné dobře – kdyby mě tu šejk a jeho muži našli, naložili by mou mrtvolu na velblouda a podrobili ji všem možným pohanským zhůvěřilostem, zatímco má duše by se bezmocně táhla za nimi. Anebo hůř, možná by si mého těla pod písečným rubášem ani nevšimli a nechali by ho napospas žáru a pouštnímu větru, který by ho bičoval tak dlouho, až by z něj stáhl všechno maso, a já bych sledoval, jak poušť pohlcuje mé kosti. Naštěstí však stačil jediný dotek, mé tělo mě přijalo zpátky a já se se zakašláním probudil.

Posadil jsem se a okamžitě zašátral po klíči, který jsem měl kolem krku. Nedokážu říct, kolik se toho skutečně stalo a co jsem si jen představil, když se má mysl zoufale snažila dát souboji s džinem nějaký tvar. Dokonce jsem měl podezření, jestli za ty výjevy nemůže samotný klíč a Lokiho zvrácený smysl pro humor.

Předvoj karavany mě našel asi za půl hodiny, jak se krčím na rozpálené duně, hlavu zakrytou smrdutou dekou, kterou jsem stačil strhnout ze svého velblouda. Ha'tariové mě dovedli za šejkem – hnali mě před sebou jako zločince a dloubali mě do žeber stejně jako na začátku.

Když jsme se přiblížili, šejk popohnal svého velblouda a dojel k nám, obklopen dvěma vojáky. Za ním jsem zahlédl Džahmína, jak se bezvládně kymácí v sedle – z každé strany jel jeden z jeho mladších bratrů a podpíral ho, aby nespádl. Dalo se čekat, že šejk nebude mít tu nejružovější náladu.

„Příteli!“ zvedl jsem ruku a zešíroka se na něj usmál. „Rád

vidím, že tu nebyli žádní další džinové. Báł jsem se, že ten, kterého jsem odlákal, nebyl jediným útočníkem!“

„Odlákal!“ Šejkův tvrdý pohled vystřídal zmatený výraz.

„Viděl jsem, jak se ten netvor zmocnil Džahmína, a tak jsem ho z něj vyhnal a vyrazil pryč, jak nejrychleji jsem mohl – věděl jsem, že mě bude pronásledovat, aby se pomstil. Kdybych zůstal, našel by si lehčí cíl a pak ho použil proti mně.“ Moudře jsem přikývl. V podobných případech je vždycky důležité, aby s vámi někdo souhlasil, i kdybyste to měli být vy sami.

„Vyhnal jsi džina –“

„Jak je na tom Džahmín?“ Snad jsem zněl dost ustaraně. „Doufám, že se brzy zotaví. Musela to být strašná muka.“

Šejk se ohlédl přes rameno a podíval se na syna, který se bezvládně krčil v sedle velblouda. „Modleme se, aby to bylo brzy.“

O tom jsem dost pochyboval. Z toho, co jsem viděl a cítil, jsem soudil, že Džahmína spálili zevnitř. Jeho tělo nevychladlo, ale jinak by mohl být klidně mrtvý – jeho duše bloudila podsvětím a zakoušela cokoli, na co měl muž jeho postavení v souladu se svou vírou nárok. Anebo možná trpěla.

„Snad to bude jen pár dní,“ řekl jsem s nepolevujícím úsměvem. Do půl dne budeme v Hamadě, kde se navěky zbavím šejka, jeho velbloudů i povedených synů. Bohužel přijdu i o dcery, ale tuhle cenu jsem byl ochotný zaplatit.